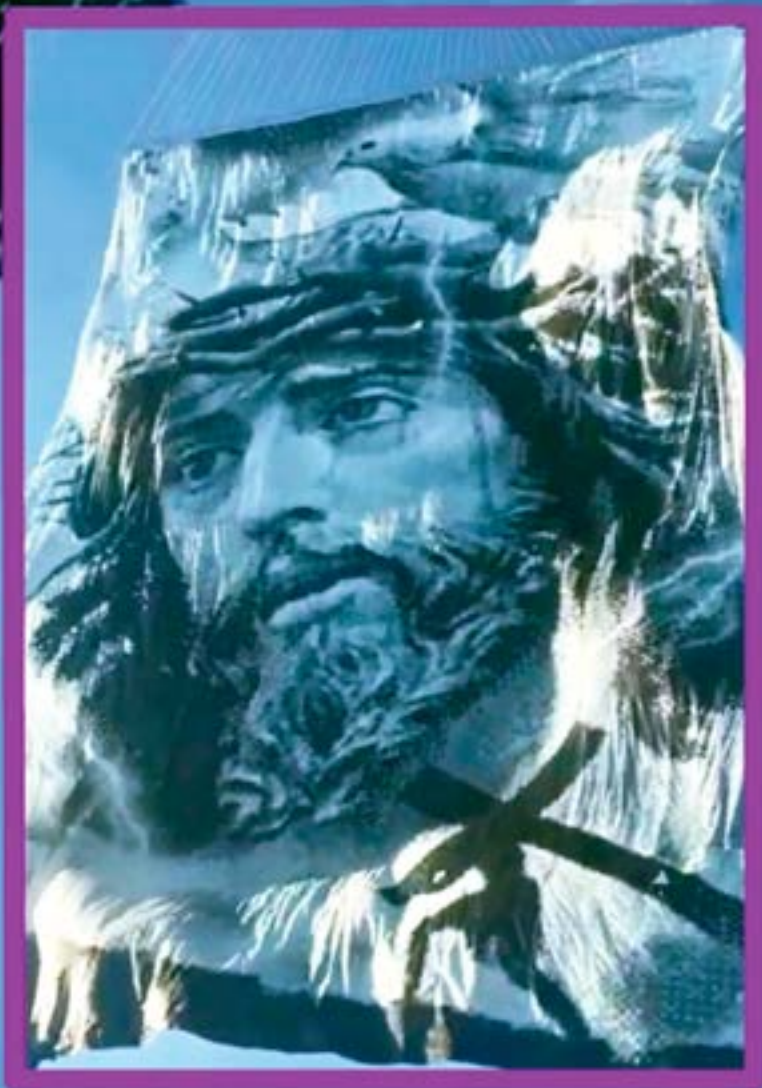

FEBRUARI - MAART 2021

Informatieblad

Laten we in deze vastentijd eens onderzoeken hoe het gesteld is met onze honger naar Gods woord. Onze geestelijke honger naar Gods woord moeten we maar eens vergelijken met onze lichamelijke honger of trek.

Bij echte lichamelijke honger nemen we volgende dingen waar. Wie honger heeft: 1. verschijnt graag daar, waar wat te eten is; 2. laat al het andere liggen of staan, en komt eten; 3. kan zelfs niet wachten, tot het eten op tafel staat; 4. kijkt niet naar wat en hoe fraai het wordt opgediend; men is met alles, zelfs de eenvoudigste kost tevreden, als deze maar de honger stilt; 5. denkt niet zozeer aan de tafelgenoten – wat wel niet helemaal volgens de etiquette is – hij denkt aan zichzelf, hoe hij zijn honger stilt. (Is men genodigd, kan men maar beter niet als een uitgehongerde wolf naar de maaltijd gaan.)

In de parabel van de zaaiman (*Lc. 8, 4-15*) deelt Jezus de mensen – speciaal degenen die ooit van Zijn Evangelie mochten horen – in vier groepen in. Tot de vierde groep moeten we behoren, die bestaat uit Zijn trouwe volgelingen, met een goed en edel hart, die weten te aanvaarden, en die vrucht voortbrengen door volharding. Zij hebben dus een grote ontvankelijkheid, nemen het zaad van Gods woord en van Gods genade gretig op! Een ander passend woord hiervoor is nu juist honger, honger naar Gods woord. “Want,” zoals Onze Heer zegt, “de mens leeft niet van brood alleen, maar van ieder woord dat komt uit de mond van God.” (*Mt. 4, 4*) Lichamelijke honger is een teken van gezondheid. Honger naar Gods woord getuigt voor de gezondheid van de ziel, die wil groeien, weten, verder komen. De H. Thomas van Aquino ziet “in het graag horen van Gods woord een teken, dat wij Hem liefhebben”. Is het belangrijkste!

Hoe staat het met onze honger naar Gods woord, wanneer wij deze vergelijken met de vaststellingen bij een echte honger? Hoe moeten degenen honger hebben, die nooit in de H. Schrift lezen, die met tegenzin naar de preek luisteren, haar zelfs ontvluchten? Wie honger heeft, kan zelfs niet wachten, tot het eten op tafel staat. Wat moet men dan wel denken van degenen, die regelmatig op het nippertje of te laat in de kerk komen en die daarbij in het geheel niet kunnen wachten tot de preek gedaan is? Of van hen, die op elke preek iets aan te merken hebben. Als zij echte honger hadden, zouden zij zo niet spreken. Zij zouden ook niet voortdurend de preek op anderen toepassen, maar enkel naar zichzelf kijken en op eigen belangen bedacht zijn. Dit zijn zo enige tekenen van een echte honger naar Gods woord, die we in deze vastentijd voor onszelf moeten afsmecken. Hij is iets groots en heiligs! “Zalig die hongeren, ... ze zullen worden verzadigd!” (naar *Mt. 5, 6*) Genadevolle Vasten!

Pater Carlo de Beer

Brief van de Algemeen-Overste

aan de leden en de
gelovigen van de
Priesterbroederschap
St. Pius X, ter gelegen-
heid van de 50^e verjaar-
dag van haar oprichting

*“Het doel, de uiteindelijke bestaansreden van al onze strijd is het leven in
vereniging met Onze Heer, de Koning”*

Beste Leden en Gelovigen van de Priesterbroederschap St. Pius X,

Het is mij een groot genoegen u te schrijven op dit zeer bijzondere moment in de geschiedenis van onze Broederschap, nu wij haar gouden jubileum vieren.

Deze 50^e verjaardag van de Priesterbroederschap St. Pius X is in de eerste plaats een gelegenheid voor een echte en innige dankzegging. In de eerste plaats aan God, die niet ophoudt ons te steunen en te sterken ondanks onze beproevingen, en die ons sterkt in al deze moeilijkheden. Wanneer kruisen nooit hebben ontbroken in de afgelopen halve eeuw van onze geschiedenis, moeten wij daarin het bewijs zien van een zeer bijzondere welwillendheid van de goddelijke Voorzienigheid, die het kwaad slechts toelaat voor de vestiging van Zijn heerschappij en voor

de heiliging van Zijn trouwe dienaren. Dank ook aan onze stichter, die ons de kostbaarste schatten van de katholieke Kerk wist over te dragen, met het brandende vuur van een onbevreesde naastenliefde, verlicht door een diep geloof en gedragen door een niet aflatende hoop op de liefde van God zelf: “credidimus caritati”, “wij hebben in de liefde geloofd”.

Deze 50^e verjaardag nodigt ons ook uit om de balans op te maken van onze huidige situatie. Is de vlam die we van onze stichter hebben ontvangen nog springlevend? Loopt deze kostbare fakkel, blootgesteld aan alle winden van een crisis die voor onbepaalde tijd in de Kerk en in gehele samenleving voortduurt, niet het gevaar te gaan flikkeren en verzwakken?

Enerzijds kunnen allerlei gevechten, die maar voortduren en waarvan het einde niet in zicht is, ons vermoeden: is het echt nodig om te blijven vechten? Aan de andere kant kan de Priesterbroederschap St. Pius X, na vijftig jaar strijd, het gevoel hebben dat zij vrij comfortabel gevestigd is en van een relatieve vrede kan genieten. Maar zo'n gesetelde en vredige situatie, is die niet ook een gevaar voor ons? Moet dit vuur, dat wij op onze beurt moeten

doorgeven aan hen die na ons komen, niet opnieuw aangewakkerd worden?

Het is niet overbodig na te gaan of wij steeds de bestaansredenen van onze Broederschap voor ogen hebben, of wij haar ware doel nastreven, door goed gebruik te maken van de middelen die ons ter beschikking staan om het te bereiken. Dit is zelfs onontbeerlijk indien wij de dynamiek van deze eerste vijftig jaar willen kunnen voortzetten.

1. Moet de Broederschap strijdlustig zijn?

De providentiële omstandigheden waarin God de Broederschap heeft doen ontstaan, die het gevolg zijn van de verschrikkelijke crisis waarin de katholieke Kerk sinds zestig jaar is gestort, hebben ons verplicht een zeer bijzondere plaats in te nemen in wat een ware strijd is geworden. We zouden kunnen zeggen dat strijdlustig zijn een beetje een kenmerk is van de Broederschap. Vanaf het begin heeft zij met geloof, moed en volharding moeten strijden tegen de vijanden van de Kerk. We mogen ons echter niet vergissen in de diepgaande aard van deze strijd, die, als we er goed over nadenken, noch uitzonderlijk noch origineel is. Want het ligt in de aard van de Kerk, op deze aarde, om strijdbaar te zijn. De Broeder-

schap maakt deel uit van de katholieke Kerk en is daarom noodzakelijkerwijs strijdbaar.

Wat is onze strijd? Vanaf het allereerste begin was het, en is het nog steeds, de strijd voor het behoud van het priesterschap; en daarnaast de strijd voor de Mis en het behoud van de liturgie. Het is ook ontegenzeggelijk de strijd voor het behoud van het geloof en voor de verdediging van de katholieke leer, die zelfs in Rome zelf op tragische wijze wordt bedreigd door de galopperende geloofsafval van deze eeuw. Tenslotte, en bijna als een samenvatting, is het de strijd ten gunste van Christus Koning, voor Zijn heerschappij in de zielen en over de naties.

“We mogen ons niet vergissen over de aard van onze strijd.”

Maar we moeten duidelijk begrijpen wat dat betekent ... en niet halverwege blijven staan. Wat is de ware reikwijdte van de uiteenzettingen die we hebben genoemd? Wat is de hoofdreden om te strijden voor de Mis en voor het katho-

lieke priesterschap? Waarom strijden we voor ons geloof en voor Christus Koning? Het is deze realiteit die het doel is van de hele Kerk, en de uiteindelijke bestaansredenen van al haar strijd in de loop van haar geschiedenis: het is het gees-

telijk leven, het leven van een intieme vereniging met Onze Heer en Koning.

De Broederschap moet dit voor ogen houden: de ontwikkeling van het geestelijk leven in onze zielen is de ware reden van haar door de Voorzienigheid gewild bestaan. Zo maakt zij slechts deel uit van een strijd die groter is dan zijzelf, die haar overstijgt, en die werkelijk de strijd is van Onze Heer Jezus Christus en van Zijn Kerk, vanaf het begin: “Ik ben gekomen opdat zij het leven, en het in overvloed hebben”. (*Jh. 10, 10*) Als wij deel hebben aan deze grote strijd, en als wij op onze plaats strijden, dan is het uiteindelijk om ons te verenigen met Onze Heer. Het is Zijn Koninkrijk! En dit is geen abstract idee: het is een zeer concrete, werkzame en vertrouwde vereniging met Hem. Het is een leven!

Aartsbisschop Lefebvre benadrukte dit punt op grootse wijze: “Onze hele Broederschap staat in dienst van deze

Koning: zij kent geen andere. Al haar gedachten, liefde en activiteiten zijn voor Hem, voor Zijn heerschappij, voor Zijn glorie en voor de voltooiing van Zijn verlossingswerk op aarde. (*Cor Unum, “Brief aan de leden van de Priesterbroederschap St. Pius X”, Kerstmis 1977*) Wij hebben geen ander doel, geen andere reden om priester te zijn, dan ons voor de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus in te zetten; en daardoor brengen wij het geestelijk leven aan de zielen”. (*Geestelijke voordracht, Ecône, 29 februari 1980*)

Als wij daarentegen door gewoonte of vermoeidheid verzwakken in deze strijd voor het geestelijk leven van vereniging met Onze Heer, dan zijn wij niet alleen minder beschikbaar voor de wezenlijke strijd, maar verliezen wij ook de bestaansreden uit het oog van de strijd die wij moedig willen voeren voor de Mis, het priesterschap, de katholieke leer en voor Christus Koning.

2. Wat is het geestelijk leven?

Het geestelijk leven is niets minder dan het leven van onze ziel, waarvoor God ons heeft geschapen, en dat ons gelukkig zal maken tot in alle eeuwigheid: het is eeuwig leven, dat reeds hier op aarde begint. Wat is nu de definitie die Onze Heer zelf van dit leven geeft? “Dit is nu het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enig waarachtige God, en Hem, die Gij hebt gezond, Jezus Christus.” (*Jh. 17, 3*) Het geestelijk leven bestaat dus in het kennen van God, in het kennen van Onze Heer Jezus Christus: Zijn persoon, Zijn goddelijkheid, Zijn deugden en de verlossing die Hij ons brengt. Hem te

kennen om Hem na te volgen, en zo de zaligheid te bereiken.

Dit is niet de louter speculatieve kennis van de wetenschappers of de experts in bijbelse theologie. Het is een bovennatuurlijke kennis, door geloof en genade, van Hem die “de weg, de waarheid en het leven” is. (*Jh. 14, 6*) Een kennis die de basis zal zijn van dit leven om tot bloei te komen, in diepe verbondenheid met Onze Heer, in vurige liefde: “Geloven is niet alleen je geest geven aan de waarheid, het is je hele ziel en wezen overgeven aan Hem die spreekt ... en

die de waarheid is. Geloven is leven ... en dit leven is het Leven zelf: “Geloof in Mij, zei Jezus, wie in Mij gelooft heeft eeuwig leven”. (verg. Jh. 6, 47) (Dom Guillerand, *Au seuil de l'abîme de Dieu*, Ed. Parole et Silence, p. 60)

Op deze wijze wordt de ziel steeds meer verrukt door de liefde van Hem die alles voor haar is geworden. Hoe meer zij Hem kent, hoe meer zij Hem liefheeft; en hoe meer zij Hem liefheeft, hoe meer zij vordert in haar kennis van Hem. Geloof en liefde voeden elkaar, en de ziel wordt zo getransformeerd om steeds meer op haar goddelijke model te lijken.

De ziel bevrijdt zich dan van de ketenen die haar weg naar verlossing belemmeren. Sinds de erfzonde heeft de gevallen mens de neiging alles met

zichzelf in verband te brengen. Hij kent alleen zichzelf, is alleen in zichzelf geïnteresseerd, leeft alsof hij in zichzelf is teruggetrokken ... tot op het punt dat hij God vergeet. Echter, als God door middel van het Doopsel in deze mens Zijn verlossingswerk begint, hem de kennis van het geloof geeft en door Zijn genade werkt om hem aan zichzelf gelijk te maken, begint de mens alles weer op Christus te betrekken. Spoedig kent hij alleen Hem, leeft door Hem en is gericht op Hem ... tot op het punt dat hij zichzelf vergeet. Dit is het christelijke ideaal, *per se*. Het stelt ons in staat alle hindernissen te overwinnen, tot het punt waar Onze Heer werkelijk het leven is van een ziel die volledig door Hem vervuld is. Het is de ware en definitieve vrijheid, gerealiseerd door Hem die de Eeuwige Waarheid is.

“Onze Heer wil zichzelf aan iedereen mededelen, en wij zijn geschapen om deze gave te ontvangen.”

Nu, in de hemel, in het eeuwige leven, zal Onze Heer onze ziel volledig vervullen en werkelijk ons alles worden, zoals voor het ontelbare aantal engelen en heiligen. En omdat het eeuwige leven hier op aarde begint met het geestelijke leven, is het niet verwonderlijk dat onze Verlosser nu al geleidelijk alle ruimte wil innemen in onze ziel.

Het is duidelijk dat wij God nog niet zien op deze aarde, maar in de hemel zullen wij Hem van aangezicht tot aangezicht zien. Ons geloof is geen absoluut volmaakte kennis van God. Maar de liefde waardoor wij eeuwig met Hem verenigd zullen zijn, verschilt niet van de liefde waarmee wij Hem nu reeds op

aarde liefhebben. En Hij wordt reeds ons alles, als wij Hem waarlijk liefhebben met geheel ons hart, met geheel onze ziel, met geheel onze kracht en met geheel ons verstand, tot op het punt van de totale overgave van onszelf aan Hem.

Het zou verkeerd zijn te geloven dat dit heerlijke leven alleen toegankelijk is voor een geestelijke elite. Onze Heer wil zich aan iedereen medelen. Deze steeds liefdevoller kennis van het vleesgeworden Woord is niets anders dan de ontwikkeling van de gave van verstand die allen hebben ontvangen die zijn gedoopt en gevormd. Wij zijn geschapen om deze gave te ontvangen en ervan te leven.

3. De noodzakelijke middelen voor dit geestelijk leven

Maar hoe wordt deze kennis van het geloof aan ons overgebracht? Op welke manier kan het tot bloei komen in een leven van liefde, om ons Christus gelijkvormig te maken? Het

is door de sacramenten en door het H. Misoffer. Het is door deze kanalen van genade, die het Onze Heer Jezus Christus mogelijk maken ons in Hem op te nemen.

“Onze Heer Jezus Christus toestaan de spil van ons geestelijk leven te zijn, de bron van al onze gedachten, al onze woorden en al onze daden.”

Door genade leeft Onze Heer in ons en doet ons in Hem leven. Hoe meer deze genade in ons groeit, hoe meer onze levenseenheid met Hem alle ruimte in onze ziel inneemt, zodat niets ons meer van Hem kan scheiden. Dit is de spiritualiteit van het Evangelie. Dit ideaal uniformeert volmaakt het leven van een christen, omdat hij verenigd is met de Persoon van Onze Heer. De Zoon van God is de spil van zijn leven geworden, waaromheen al zijn zorgen en al zijn handelingen draaien. Hij is één geworden met Hem. Het is inderdaad Onze Heer die het beginsel is van zijn innerlijke eenheid.

Dit is dus onze strijd: Onze Heer Jezus Christus de spil van ons geestelijk leven te laten zijn, de bron van al onze gedachten, al onze woorden en al onze daden. Dit is ook de reden waarom wij strijden voor de Mis: opdat onze zielen geheiligd worden door de genade. Daarom strijden wij voor het geloof: opdat de zielen hun Verlosser kennen, Hem liefhebben en Hem beter dienen. En daarom strijden wij voor de heerschappij van Jezus Christus: opdat de zielen Hem dienen en volmaakt verenigd worden met hun Koning.

Dit is werkelijk de geest van de kruistocht die onze stichter in 1979, ter gelegenheid van zijn gouden priesterjubileum, op gang heeft gebracht op grond van zijn lange missionaire ervaring. “Het is noodzakelijk dat wij ons enigszins verdiepen in de diepere beweegredenen van deze transformatie [van heidenen in christenen]: het is een kwestie van offer. ... We moeten een kruistocht houden! Een kruistocht gebaseerd op het H. Misoffer, op het Bloed van Onze Heer Jezus Christus, op die onoverwinnelijke rots, die onuitputtelijke bron van genade, het H. Misoffer, om het christendom te herscheppen. En u zult weer een christelijke beschaving zien opbloeien, een beschaving die niet voor deze wereld is, maar een beschaving die leidt naar de Katholieke Stad, die de hemel is.” (*Preek van Aartsbisschop Marcel Lefebvre, Porte de Versailles (F), 23 september 1979*) Deze kruistocht is inderdaad de onze: geestelijk strijden, gesteund door het H. Misoffer, opdat het leven van Onze Heer Jezus Christus wordt doorgegeven aan de zielen en aan de samenleving in haar geheel.

Maar wat gebeurt er als deze strijd ten gunste van het geestelijk leven ophoudt?

4. De moderne mens is op zichzelf aangewezen en zonder referentiepunten

Om deze vraag te beantwoorden, hoeven we alleen maar naar de moderne mens te kijken. We worden getroffen door het gebrek aan eenheid dat zijn leven kenmerkt. Hij weet niet meer wie hij is, waar hij vandaan komt of waar hij naartoe gaat. Hij heeft geen referentiepunten meer. Hij is gedesoriënteerd, verscheurd en verdeeld in zichzelf. Als het geloof niet geheel ontbreekt in zijn leven, is het slechts nog een klein deel ervan, en is het niet langer het centrum van zijn leven. De moderne mens wil absoluut profiteren van een vrij en onafhankelijk domein. Hij wil kunnen genieten van een ruimte waarin hij aan

niemand verantwoording verschuldigd is, zelfs niet aan God.

Zo zien wij bijvoorbeeld de moderne wetenschap die beweert zich te kunnen doen gelden, zonder door het geloof te worden beoordeeld, en die haar vrijmoedigheid opdringt om het geloof zelf te beoordelen. Wij zien de moderne opvoeding en de moderne moraal die zich van alle principes bevrijden en vrijelijk de doelen nastreven die zij begeren, met als resultaat de meest chaotische disharmonie. We zien secularistische politiek die het geloof en het bovennatuurlijke absoluut uit het hele sociale leven verbant.

“Onze Heer is misschien nog een klein deel van het leven van de moderne mens ... maar Hij is niet langer het centrum van zijn leven.”

Deze zaden van afvalligheid, waardoor Onze Heer zich in de praktijk uit het leven van de mensen verwijderd ziet, en deze afwezigheid van morele beginselen, die leidt tot verwoesting en chaos, maken onvermijdelijk elk verenigd, eenvoudig geestelijk leven, gericht op Onze Heer Jezus Christus, absoluut onmogelijk. Het is de onbeschaamde en provocerende bevrijding van het Koningschap van Christus. Het is de minachtende af-

wijzing van Zijn koninklijke eisen aan de individuen en aan de samenleving. Onze Heer is misschien nog een klein deel van het leven van de moderne mens ... maar Hij is niet langer het centrum van zijn *leven*. Hij heeft niet langer totale invloed op deze mens. Hij is niet langer de basis van al zijn activiteiten ... De volledige vereniging van deze mens met Onze Heer Jezus Christus wordt zo onmogelijk.

5. De wortel van de crisis in de Kerk: haar opening naar de wereld en naar de geest van de wereld

Maar wat de crisis, waarin wij ons tegenwoordig bevinden, zo dramatisch maakt, is dat de Kerk er de laatste zestig jaar voor heeft gekozen dit moderne ideaal te verwelkomen en zich in te leven in deze opvatting van een uni-

versum waarin Onze Heer slechts een beperkte plaats heeft. Zijn universele Koningschap wordt niet meer erkend, omdat de Kerk de godsdienstvrijheid toejuicht: door de erkenning van de menselijke persoon als autonoom do-

mein; door ieders rechten te erkennen om te leven naar eigen geweten – zonder dwang; en de kerkelijke hiërarchie

is zover gekomen dat zij de rechten van Onze Heer Jezus Christus over de menselijke persoon daadwerkelijk ontkent.

“Het is bijna onmogelijk geworden in de Kerk van tegenwoordig om Onze Heer Jezus Christus volledig en waarachtig te kennen en het geestelijke leven te leiden dat daaruit voortvloeit.”

In feite is niet alleen het Koningschap van Onze Heer, maar ook Zijn goddelijkheid zelf in twijfel getrokken, omdat de Kerk heeft besloten te erkennen dat de mens, in naam van zijn vermeende waardigheid, vrij is om Onze Heer te kiezen of te weigeren. Door dit te doen, heeft de kerkelijke hiërarchie onze Goddelijke Verlosser zelf het zwijgen opgelegd, die zei: “Ik ben de weg, de waarheid en het leven”. (*Jh. 14, 6*) Ze laten zelfs de H. Petrus liegen, toen hij verkondigde: “Bij niemand anders is er redding. Want onder de hemel is er geen andere Naam aan de mensen gegeven, waardoor we zalig moeten worden”. (*Hand. 4, 12*)

Daarom is het, zonder vooruit te lopen op de persoonlijke genaden die God vrij blijft geven aan wie dan ook, in de Kerk van tegenwoordig bijna onmogelijk geworden om Onze Heer Jezus Christus volledig en waarachtig te kennen, Zijn Godheid, Zijn koningschap met al Zijn

voorrechten, en de verlossing die Hij ons brengt. Het is dan ook in de praktijk zeer moeilijk geworden om het geestelijk leven te leiden dat daaruit voortvloeit. Dit toont de ernst aan van de crisis waarin wij ons bevinden! Het zijn niet alleen de Mis, de sacramenten en het geloof die in gevaar zijn. Door dit alles is het ook het leven van vereniging met Onze Heer in gevaar, dat al deze middelen ons moeten bezorgen. Het is het doel van de Kerk, het uiteindelijke doel van het christelijk leven, dat op tragische wijze in gevaar wordt gebracht.

Onze stichter heeft hier met grote droefheid nota van genomen: “Zij brengen ons niet langer Onze Heer Jezus Christus, maar een sentimentele, oppervlakkige en charismatische religiositeit. [...] Deze nieuwe godsdienst is niet de katholieke godsdienst. Ze is steriel en niet in staat om de maatschappij en het gezin te heiligen”. (*Geestelijke Wegwijzer, Uitg. Iris, 2010, p. 14*)

6. Het bot geworden zwaard van het Evangelie

Hoe kon de katholieke Kerk in deze catastrofale situatie terecht komen? Hoe is het mogelijk dat zo'n ommekeer heeft kunnen plaatsvinden, dat zulke ideeën in de Kerk een plaats konden krijgen, in strijd met de leer en het geloof van alle tijden?

Helaas! Het is om een zeer eenvoudige reden. Dit geestelijk leven waarover wij hebben gesproken, is de oorzaak van een strijd. Deze strijd, die in iedere ziel geleverd moet worden om in het bijzonder de heerschappij van Jezus Christus in zich tot ontwikkeling te brengen, is

ook en in de eerste plaats de strijd van de gehele katholieke Kerk. Het is een algemeen conflict waarin de Kerk en de wereld lijnrecht tegenover elkaar staan, en wat op het spel staat, is juist deze vereniging van de zielen met Jezus Christus. Deze strijd is moeilijk, zwaar en onophoudelijk. Hij is begonnen bij het allereerste begin van de Kerk, op het eerste Pinksterfeest, en zal duren zolang deze wereld bestaat. Er is dus, naast de moeilijkheden die inherent zijn aan dit conflict, een bijzondere moeilijkheid, namelijk de duur ervan. Heel eenvoudig, wij zijn moe geworden. Beetje bij beetje is dit ideaal van geestelijk leven, met al zijn eisen, vervaagd. Meer en meer katholieken vonden het te moeilijk om verder te vechten. Zij aarzelden toen zij werden opgeroepen zich geheel over te geven aan de genade van Onze Heer, opdat deze hen zou veranderen

en redden. Zij wilden niet langer Zijn heerschappij en de beperkingen van Zijn liefde voor hen. Zij zijn het moe geworden steeds weerstand te moeten bieden aan de verleidingen van deze wereld, die dag en nacht samenzweert tegen de vestiging van deze heerschappij van Jezus Christus in hun ziel. Zij hebben de H. Paulus het zwijgen opgelegd, die hen waarschuwde: “En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld”. (Rom. 12, 2) En tenslotte zijn zij ontmoedigd geraakt. Tegenover de voortdurende agressie van de wereld hebben vele katholieken helaas een verwijtbare zwakheid aan de dag gelegd. Hun katholicisme is timide geworden, toegevelijk, op één lijn met het Tweede Vaticaans Concilie, liberaal en mondain. Hun manier van leven is werelds geworden. Het offer, dat zo kenmerkend is voor elk authentiek christelijk leven, is verbannen.

“Om geen vijanden meer te hebben, verwierpen zij liever Jezus Christus en werkten zonder Hem aan een vrede zonder fundamenten.”

De doctrinaire rechtvaardigingen kwamen al snel deze traagheid en vermoeidheid versterken: “Geen oorlog meer!” En men begon te geloven in een wereldse vrede, in een universele harmonie tussen alle gelovigen, in de fantasie van een katholicisme dat zich met de wereld verzoende. “Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u,” zei Onze Heer, maar Hij voegde eraan toe: “Niet zoals de wereld geeft, geef Ik die u”. (Jh. 14, 27) Maar om geen vijanden meer te hebben, gaven zij er de voorkeur aan Zijn aanbod af te wijzen en zonder Hem te werken aan een vrede zonder fundamenten. Ongeacht of Hij

het leuk vindt of niet: het is gemakkelijker, minder veeleisend en comfortabeler om de wereld te behagen.

Aangezien het christelijke ideaal van vereniging met Onze Heer Jezus Christus dus steeds moeilijker te beleven is, in een misvormde Kerk die het steeds meer in de steek laat en negeert, is het van essentieel belang te begrijpen dat de Broederschap, vandaag net als gisteren, op dit niveau de plicht heeft te strijden, koste wat het kost.

Dit gevaar van het in de steek laten van de Heer om zich aan te passen

aan de wereld heeft echter altijd bestaan, sinds de Hof van Gethsemane, waar de meest trouwe vrienden van de Verlosser met dit probleem wer-

den geconfronteerd. Deze strijd voor trouw is alle dagen opdracht. Kunnen we zeggen dat de Broederschap daarin trouw is?

7. Is de Broederschap totaal immuun, d.w.z. onbetwistbaar?

Het is een reëel gevaar voor ons, na vijftig jaar van expansie, te geloven dat, nu de Broederschap goed is gevestigd, de Traditie gemakkelijker en comfortabeler in stand kan worden gehouden. Het katholieke leven is vandaag dus gemakkelijker en minder veeleisend. Niets is minder waar! De verplichtingen van een geestelijk leven, van een innerlijk leven, van een leven in vereniging met Jezus Christus, vragen om een dagelijkse strijd en een edelmoedige strijd tegen de verleidelijke bekoring om ons te compromitteren met de wereld.

Aartsbisschop Marcel Lefebvre zei ons in zijn jubileumpreek in 1979: “Het begrip van het offer is een diep christelijk en een diep katholiek begrip. Ons leven kan niet zonder offer worden doorgebracht, aangezien Onze Heer Jezus Christus, God zelf, een lichaam als het onze heeft willen aannemen en tot ons heeft gezegd: “Volg Mij, neem uw kruis op en volg Mij, indien gij gered wilt worden”.

“Zolang dit ideaal van het geestelijk leven diep in ons verankerd blijft, zal onze trouw aan de strijd voor de Traditie gewaarborgd zijn.”

Als wij verzuimen onze strijd deze diepgaande geestelijke dimensie te geven, lopen wij het gevaar een zuiver

Het is ook een gevaar, na vijftig jaar strijd, zich te laten overmeesteren door deze vermoeidheid en ontmoediging, die ertoe hebben geleid dat de zielen geleidelijk de zin van het christelijk leven hebben verloren, en niet meer de diepzinnige redenen zien die hun eerste inspanningen, die nog steeds noodzakelijk zijn, motiveerden.

Het is daarom van fundamenteel belang dat dit waarlijk katholieke leven ons voortdurend doel blijft, en dat wij elke dag, met de hulp van Gods genade, alles doen wat in ons vermogen ligt om dit leven van liefde met Onze Heer mogelijk te maken. Wij moeten onze Goddelijke Verlosser onze zielen laten veroveren door alle hindernissen te verwijderen die de vestiging van Zijn heerschappij in ons verhinderen. Deze dagelijkse geestelijke strijd, gedragen door een bovennatuurlijke hoop, is onontbeerlijk als wij werkelijk trouw willen blijven aan Onze Heer Jezus Christus. Alleen dan zal Hij werkelijk in ons leven, en zullen wij voor Hem een andere mensheid zijn, in wie Hij vrijelijk aan Zijn Vader de eer en glorie kan geven die Hem toekomen.

abstracte strijd te voeren. Onze leerstellige strijd zal niet meer zijn dan een intellectueel, speculatief en van leven

ontdaan spel: ideeën die tegenover ideeën staan, zonder dat het morele leven verlicht wordt door de helderheid van ons geloof. Onze strijd voor het H. Misoffer zal esthetisch worden. Wij zullen de traditionele liturgie verdedigen om de eenvoudige reden dat zij mooier of biddender is. Dat mag waar zijn – maar dat is niet de reden waarom wij haar verdedigen! Men moet dieper kijken. Wij verdedigen haar, omdat zij het middel bij uitstek is om aan de mensen de liefde van Onze Heer aan het altaar bekende te maken. Het middel bij uitstek om ten volle binnen te treden in dezelfde liefde en hetzelfde Offer, door aanbidding en de gave van jezelf. Dit is de ultieme reden voor de

strijd voor de Mis – en het is de ware betekenis van het woord “Traditie”!

Zolang dit ideaal van het geestelijk leven diep in ons verankerd blijft, en zolang wij Gods genade toestaan ons dag na dag om te vormen naar de gelijkenis van Onze Heer Jezus Christus, zal onze trouw aan de strijd voor de Traditie gewaarborgd en levendig zijn. Het is dit ideaal, belichaamd in een leven dat werkelijk bezielde is door deze geest, dat de leden en de gelovigen van de Priesterbroederschap St. Pius X de kracht en de vitaliteit zal garanderen die nodig zijn voor hun trouw in de dienst van Christus Koning.

8. Hoe bereiden wij ons voor op de eindoverwinning?

Hoe lang zal deze crisis in de Kerk duren? En nog belangrijker, waarom laat God dit voortduren? Wat verwacht Hij van ons? Wij hebben alles uitgelegd over de schadelijkheid van de Nieuwe Mis. Wij hebben alle dwaalingen van godsdienstvrijheid en oecumene, enz. aan het licht gebracht. Wat moet er dan nog gedaan worden? Wat ontbreekt er nog om de Traditie opnieuw in de katholieke Kerk te eren?

Er valt niets nieuws meer te zeggen, speculatief gesproken. Ook al is het duidelijk dat we niet mogen zwijgen, maar moeten blijven spreken, door de waarheid te verkondigen en de dwaalingen van het Tweede Vaticaans Concilie aan de kaak te stellen. Maar aan de andere kant is er nog iets te geven,

in werkelijkheid. Dit is de fundamentele strijd. Deze situatie, met al haar moeilijkheden, vraagt van ieder van ons een inspanning om Onze Heer iets te geven dat dieper gaat, iets radicalers is, dan wat wij Hem tot nu toe hebben gegeven: het is de onvoorwaardelijke gave van onszelf.

Dat is precies wat Onze Heer Jezus Christus van ons vraagt, en het is om dat te bereiken dat Hij deze crisis laat voortduren. In Zijn goedheid, geeft hij ons meer tijd. Niet om ons te vermoeien, noch om ons burgerlijk in te richten. Maar zodat we ons edelmoediger aan Hem kunnen geven. De goede God gebruikt deze tijd, zodat wij ons nog meer kunnen overgeven aan Zijn goddelijke Voorzienigheid en aan Zijn liefde. Immers, aangezien deze

strijd van Hem is, behoort het uur van de overwinning Hem toe! Laten wij trouw blijven zolang het Hem behaagt ons te beproeven. De crisis is nodig om in de vrienden van Onze Heer een deugdzamer en heldhaftiger reactie op de aanvallen van Zijn vijanden uit te lokken. Het is nodig om zielen op te wekken, die door de beproeving edel-

moediger, opener en volgzamer zullen worden voor de veroveringen van Zijn genade. In één woord, om hen heiliger te maken.

En dan zal de vlam die wij willen overdragen aan hen die na ons Zijn strijd zullen voortzetten, weer opflakkeren, levend en wel.

“Deze situatie vereist dat we een inspanning doen om Onze Heer iets te bieden dat dieper gaat, radicaler is, dan wat we hem tot nu toe hebben gegeven.”

Het is tot deze edelmoedigheid dat ik u aanmoedig. Moge door het H. Misoffer, door het ijverig ontvangen van de sacramenten, vooral van de H. Eucharistie, door een offervaardige geest en door het devote gebed, de kennis van en de liefde voor het vleesgeworden Woord in onze zielen groeien! Moge de genade van Onze Heer Jezus Christus ons ondersteunen in onze geestelijke strijd en ons omvormen naar Zijn beeld! Mogen onze zielen één worden met Hem en mogen wij zeggen, zoals de H. Paulus zei: “Ja, alles houd ik voor schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Heer, alles te boven gaat. Om Hem heb ik alles prijs gegeven en heb het als vuilnis geacht, om Christus te winnen en één met Hem te zijn. Mijn gerechtigheid heb ik niet uit de Wet, maar door het geloof in Christus; de

gerechtigheid voortkomend uit God en berustend op het geloof. Zó wilde ik Hem leren kennen, de kracht ook van Zijn Verrijzenis en de gemeenschap met Zijn lijden, zó wilde ik gelijkvormig worden aan Zijn dood”. (*Fil. 3, 8-10*)

Deze paar woorden van de H. Paulus vatten perfect het kostbaarste samen dat Aartsbisschop Lefebvre ons heeft nagelaten: “de diepe en onveranderlijke geest van het katholieke priesterschap en van de christelijke geest, in wezen verbonden met het grote gebed van Onze Heer, eeuwig uitgedrukt in Zijn Kruisoffer”. (*Geestelijke Wegwijzer, Uitg. Iris, 2010, pp. 7-8*)

Dat is alles wat ik u wens, want niets anders is zó belangrijk.

Moge God u zegenen!

Menzingen, Allerheiligen 2020

Don Davide Pagliarani
Algemeen-Overste

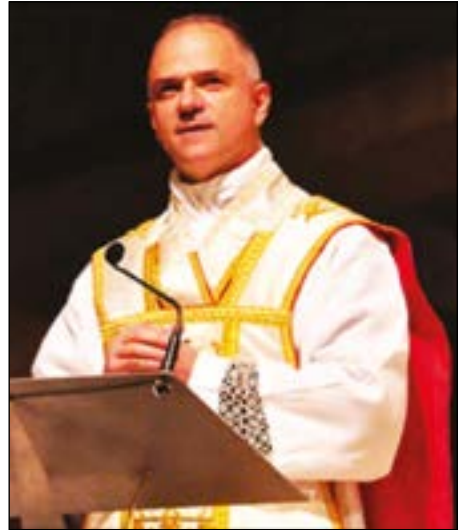

Brief aan Vrienden en Weldoeners nr. 90

Beste Gelovigen, Vrienden en Weldoeners,

We beleven een heel bijzonder, om niet te zeggen buitengewoon, historisch ogenblik met de coronacrisis en heel de nasleep ervan. Duizend-en-één vragen rijzen in een dergelijke situatie op en evenveel antwoorden zouden moeten worden gegeven. Het zou utopisch zijn te beweren dat er een oplossing bestaat voor elk vraagstuk in het bijzonder, en dat is niet het doel van deze overpeinzingen. We zouden hier liever een gevaar willen analyseren dat in zekere zin ernstiger is dan alle kwaad waaronder de mensheid nu gebukt gaat: het is het gevaar dat katholieken lopen om op een te menselijke manier te reageren op de kastijding die thans onze, door geloofsafval weer heidens geworden, wereld treft.

Sinds meerdere decennia verwachten wij een goddelijke straf, of enige tus-senkomst van de Voorzienigheid, om een situatie te verhelpen die ons mis-schien al geruime tijd verloren leek. Sommigen dachten aan een kernoor-log, een nieuwe armoedegolf, een na-tuurrramp, een communistische inva-sie of zelfs een olieschok. ... Kortom, men kon één of andere gebeurtenis verwachten waarmee God de zonde van de grote geloofsafval [van de vol-keren] ging bestraffen en gezonde re-acties bij de welwillenden opwekken.

In elk geval verwachtten we iets wat de harten zou onthullen. Welnu, de troebelen die we doormaken hebben misschien niet noodzakelijk de con-touren van wat we voorzagen, maar spelen ongetwijfeld die onthullende rol.

Wat is er aan de hand met de crisis die we nu beleven? Laten we proberen te analyseren welke gevoelens er in de harten van onze tijdgenoten omgaan, en vooral trachten te onderzoeken of het ons als katholieken lukt om onze gemoedsstemmingen in overeenstem-ming met ons geloof te brengen.

Al te menselijke vrees

Simpel gesteld ziet men drie soorten vrees, die vandaag bij nagenoeg alle mensen met elkaar verstrengeld zijn, en al hun energie opsorpen.

Eerst en vooral is er de vrees voor de epidemie als zodanig. Het is niet de bedoeling om hier de schadelijkheid van het coronavirus te bediscussiëren: maar wat zeker is, is dat onze wereld-zonder-God zich aan het sterfelijke leven vastklampt als meest absolute goed, en dat daarvoor al het andere moet wijken en onbelangrijk wordt. Vanuit dat verkeerde perspectief ontstaat onvermijdelijk een alomtegenwoordige en oncontroleerbare onrust. Heel de wereld lijkt er het verstand bij te verliezen. Gehypnotiseerd door het gevaar dat de prioriteit van de prioriteiten bedreigt, letterlijk in paniek, blijkt niemand nog in staat te zijn over iets anders na te denken of hoogte te krijgen van een situatie die hem overstijgt.

Vervolgens is er het schrikbeeld van de economische crisis. Begrijp mij niet verkeerd, het is volstrekt normaal dat een goede huisvader zich ongerust maakt over de toekomst van zijn kinderen; en God weet dat de grondste bezorgdheden in overvloed aanwezig zijn. Maar ik wil spreken over die algemenere vrees die, alles welbeschouwd, veel egoïstischer is, het is die om wat armer te worden en niet meer te kunnen genieten van wat als vanzelfsprekend werd beschouwd,

als voorwerp van onaantastbare rechten. Dat perspectief is nauw verbonden met het vorige: als het leven hier op aarde immers het hoogste goed is, worden de rijkdommen die toelaten om er meer – of het meest – van te genieten, als vanzelf ook een opperste goed.

Daarbovenop komt ten slotte de schrik dat de individuele vrijheden, die de mensen tot dusver hebben genoten, verloren zullen gaan. Nooit eerder was een zo algemene bewustwording van de “mensenrechten” te zien.

De analyse van die drievoudige vrees, en al wat ermee verbonden is, zou nog wel even kunnen doorgaan. Laten we alleen zeggen dat ze geworteld is in een natuurlijke, zuiver menselijke vrees, die kan worden samengevat als de bezorgdheid dat niets nog zal zijn zoals vóór de crisis: dat “vóór” wordt dan vaag en algemeen opgevat als het ideale en onvervreembare welzijn waarvan de verlichte mensheid haar roemrijke verovering had gemaakt.

Welnu, wie die vrees en de overeenkomstige gedragingen dieper analyseert, vindt paradoxaal genoeg uitvluchten terug die gelijkaardig zijn aan die waarmee de heidenen van de oudheid verschijnselen probeerden te verklaren die hen te boven gingen. Die wereld van de oudheid, die weliswaar ontwikkeld, beschaafd

en georganiseerd was, – maar helaas onwetend over de Waarheid – nam haar toevlucht tot monsters, goden van allerlei aard en vooral grove mythen om te vertalen wat ze niet vermocht te begrijpen. Vandaag beleven we gelijkaardige reacties: tegenover de vrees en onzekerheid over de toekomst ontstaan een hele resem verklaringen die alle richtingen uitgaan, waarbij de ene de andere stelselmatig tegenspreken, en zich met elkaar vermengen in een straatje zonder einde. Hun onsamenhangendheid blijkt uit het feit dat ze steeds binnen enkele uren of weken al achterhaald zijn door grondigere, verfijndere en klaarblijkelijk overtuigendere verklaringen, die daarom echter niet noodzakelijk juistere zijn. We hebben te maken met echte mythen, waarin elementen van waarheid vermengd zijn met fictieve verhalen, zonder dat men

nog een duidelijke grens kan trekken. En er begint een groot verlangen te rijzen naar een utopische mirakeloplossing die in staat zou zijn om in één keer die nevelen te verdrijven, en alle problemen op te lossen.

Het is een beetje de schreeuw van verwarring, angst en wanhoop die, na tweeduizend jaar, vanuit de oudheid opduikt, te midden van een mensheid die opnieuw heidens is geworden. En het kon niet anders of het moest gebeuren: dat laat zien, voor wie kan zien, hoezeer de mensheid zonder God ontredderd en tot waanzin gedoemd is. Het is vooral opvallend dat de moderne mens, die het geloof heeft verloren, en dus niet meer gelooft, juist daardoor bereid is alles te geloven zonder echte onderscheiding.

Onze hoop is verankerd in de Hemel

Maar wat ons betreft, zijn wij zeker dat we helemaal immuun zijn voor die geest? Natuurlijk is die drievoudige vrees waarover we juist hebben gesproken begrijpelijk, en zelfs in zekere mate terecht. Wat niet terecht is, is wanneer we die vrees elke bovennatuurlijke overweging laten verhinderen, laten verstikken – en zo vooral de mogelijkheid in gevaar laten brengen om baat te hebben bij die beproeving.

Laten we immers nooit vergeten dat we maar in de werkelijkheid en in de waarheid blijven als we een gelovige

blik bewaren. Niets ontsnapt aan God en zijn Voorzienigheid. Het is zeker dat achter de onvoorziene gebeurtenissen die ons treffen een precies plan van God schuilgaat. En dat de mensen herinneren aan hun sterfelijke toestand, zoals ook aan de broosheid van hun voornemens, deel is van dat plan.

God laat de mens van vandaag, vergiftigd als hij is door het positivisme (die ontkenning van de goddelijke orde), in de eerste plaats zien dat de natuur die hem omringt Gods werk is, en aan Gods wetten gehoorzaamt. God laat

de moderne Prometheus, gehersenspoeld door het transhumanisme (die ontkenning van de menselijke beperkingen), verstaan dat de natuur, die Hij heeft geschapen, ontsnapt aan de techniek en de controle van de menselijke wetenschappen. Het is een uiterst noodzakelijke les, zeker vandaag. We moeten ze zorgvuldig in ons opnemen en ons eigen maken, temeer omdat de moderne mens, verblind door zijn droom van absolute macht, niet meer in staat is om ze zelf te begrijpen. En we moeten er nieuwe aanmoedelingen in vinden om de grootsheid van God te aanbidden, en innig in diens afhankelijkheid te leven.

Concreter: wat zou Onze Heer zeggen, Hij aan wie niets ontsnapt, en die alles reeds heeft voorzien? “Waarom zijt gij bang, kleingelovigen? Gelooft gij niet dat Ik werkelijk God ben, dat Ik werkelijk almachtig ben, dat Ik alles in Mijn wijsheid en goedheid bestuur? Is er één haar op uw hoofd dat valt zonder dat ik het weet en toelaat? Ben ik niet Meester over leven en dood? Denkt u dat een virus kan

bestaan zonder Mij? Dat regeringen wetten kunnen uitvaardigen zonder dat Ik de Meester blijf? Wat ernstigs kan u dus overkomen als Ik bij u in de boot ben, te midden van de storm?”

Daar schuilt heel het probleem, namelijk in het antwoord dat we op die vragen kunnen geven. Is Onze Heer werkelijk in de boot van onze ziel? Zo ja, hebben wij dan werkelijk die gelovige blik, in het licht waarvan we elke gebeurtenis van ons dagelijkse leven kunnen interpreteren? Slagen wij erin een volkomen vertrouwen in Hem te behouden, zelfs wanneer we niet goed begrijpen wat er gebeurt? Volstaan de eeuwige antwoorden die ons geloof ons biedt? Of ervaren wij de nood om ze te verduinen met die welke we – non-stop “geüpdatet” – kunnen vinden op internet? Hebben de afgelopen maanden in ons het vertrouwen in Onze Heer doen toeneemen? Of hebben ze er juist toe bijgedragen dat we ons in onszelf en onze ontredde opsloten? Eenieder van ons moet oprecht, voor zijn geweten, op die vragen antwoord geven.

Er zijn er ook onder ons die vrezen dat de epidemie zelf zal worden aangegrepen om op lange termijn een vervolging van de eredienst te ontkenen, en om in het bijzonder de christenen te vervolgen. Het is begrijpelijk dat die vraag rijst, want we weten goed dat de wereld ons haat, en dat dit vroeg of laat moet gebeuren: of het ter gelegenheid van de epide-

mie zij of los daarvan. We zullen er niet aan ontsnappen. Dat is een evangelische waarheid van lang vóór elke voorspelling over de huidige wanorde: “En wanneer gij hoort van oorlogen en onlusten [laat u dan niet uit het veld slaan],” zegt Onze Heer ons; “Er zal strijd zijn van volk tegen volk en van koninkrijk tegen koninkrijk; er zullen hevige aardbevingen zijn, en

hongersnood en pest [...] Maar nog vóór dit alles geschiedt, zullen zij u vastgrijpen en vervolgen; zij zullen u overleveren aan de synagogen en gevangen zetten, u voor koningen en stadhouders voeren omwille van Mijn Naam”. (Lc. 21, 9-12)

Maar ook dan moet onze vrees in het geruststellende licht van ons geloof baden: “laat u dan niet uit het veld slaan”. (Lc. 21, 9) Sinds jaar en dag gewaarschuwde, moeten wij ons erop voorbereiden, in alle rust, door ons ten enenmale aan de handen van de Voorzienigheid toe te vertrouwen, en zonder wanhopig naar middelen te zoeken om ons eraan te onttrekken. Denken we aan de christenen van de eerste eeuwen tijdens hun vervolging: degenen onder hen die te veel hun blik op de vervolgers, de marteltuigen of de wilde beesten richtten, terwijl ze de God van liefde vergaten die hen naar zich toeriep, die zagen slechts het gevaar, de pijn, de schrik ... en

vielen uiteindelijk van hun geloof af. Ze hadden geen gebrek aan duidelijke informatie, maar hun geloof was niet sterk genoeg, en het werd niet genoeg gevoed door een vurig gebed: “Zorg ervoor dat uw geest niet afgestompt raakt door een roes van dronkenschap en de zorgen van het leven; laat die dag u niet als een strik onverhoeds grijpen, want hij zal komen over allen waar ook ter wereld. Wees dus te allen tijde waakzaam en bid”. (Lc. 21, 34-36)

En Onze Heer waarschuwt er ons trouwens ook voor: “Een dienaar staat niet boven zijn heer. Als ze Mij hebben vervolgd, zullen ze ook u vervolgen”. (Jh. 15, 20) In elke beproeving schuilt het geheime en waardevolle middel om onszelf gelijkvormig te maken aan onze Verlosser, ons voorbeeld, en aldus “in ons lichaam aan [te kunnen] vullen wat nog ontbreekt aan de verdrukkingen van de Christus”. (Kol. 1, 24)

Er is ten slotte een laatste overpeinzing die ons kan helpen om bij de werkelijkheid te blijven en het coronavirus op zijn plaats te houden. Naast die huidige crisis maakt de Kerk er een veel verschrikkelijker en verwoestendere door, die ons zeker veel meer treft. Wee ons als dat niet zo was, want het zou betekenen dat we geen gelovige blik meer hebben! Die andere crisis is immers veel dodelijker, want zij die er hun geloof

door hebben verloren, riskeren hun ziel voor altijd te verliezen. Daarbij komt – in de huidige omstandigheden – helaas nog dat de kerkelijke hiërarchie, van haar kant, in alle talen zwijgt over de bovennatuurlijke boodschap, de gevolgen van de zonde, de verplichting tot boetedoening, de liefde voor het kruis, de voorbereiding op de dood, het oordeel dat alle mensen wacht. Het is dus een ramp in de ramp.

Wat ons nu betreft, laten we de hoop niet verliezen, een hoop die niet op onze inspanningen of kwaliteiten berust noch op onze analyses – hoe relevant ze ook mogen zijn –, maar wel op de oneindige verdiensten van Onze Heer Jezus Christus. Het is tot Hem dat we altijd onze toevlucht moeten nemen, maar vooral wanneer we bedolven worden en buigen onder de last. In het bijzonder voor ons die Hem kennen, is dit een plicht van naastenliefde tegenover hen die in tragische onwetendheid leven over die zo vertroostende werke-

lijkheid. Als we in deze bevoorrechte tijden echt apostelen voor de naaste willen zijn, bestaat het doeltreffendste en geëigendste apostolaat erin een voorbeeld te zijn van grenzeloos vertrouwen in de goddelijke Voorzienigheid. Dit is een exclusief christelijke manier om het kruis te dragen en te hopen. Ons verlangen om naar de normaliteit terug te keren moet er eerst en vooral een zijn van dat ten volste herwonnen vertrouwen, gevoed door geloof, hoop en liefde.

Laten we omwille van die zo kostbare genaden allemaal, ouders en kinderen, onze vurigheid verdubbelen in de kruistocht van de Rozenkrans, die ons samenbrengt en verenigt, opdat ons vurige gebed er de gloedvolle accenten door krijgt, waaraan God niet zal kunnen weerstaan. Voor de Mis en de roepingen, voor de wereld en de Kerk, voor de overwinning van de H. Maagd Maria.

Dit is de echte uitweg uit de huidige crisis, zonder te wachten op het einde van de epidemie!

“Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking wellicht

of nood, vervolging, honger, naaktheid, levensgevaar of het zwaard? Er staat immers geschreven: Om Uwentwil bedreigt ons de dood de gehele dag; wij worden behandeld als slachtvee. Maar over dit alles zegenen wij glansrijk, dankzij Hem die ons heeft liefgehad. Ik ben ervan overtuigd, dat noch de dood noch het leven, noch engelen noch boze geesten, noch wat is noch wat zijn zal, en geen macht in de hoge of in de diepte, noch enig wezen in het heelal ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, die is in Christus Jezus onze Heer.”
(Rom. 8, 35-39)

God zegene u!

Menzingen, 2 februari 2021, Maria Lichtmis

Don Davide Pagliarani
Algemeen-Overste

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Toren van David, bid voor ons.

Hoe duister op het eerste gezicht deze eretitel ook mag lijken, aan de hand van de Bijbelse geschiedenis zal hij weldra niet slechts duidelijk worden, maar om de heerlijke gedachten die erin liggen opgesloten, de bewondering wegdragen.

Nadat de tiende plaag de trots van de Egyptische farao eindelijk had gebroken, gaf deze aan Mozes het verlof om met zijn volk te vertrekken. Onder Mo-

zes' leiding verlieten de Israëlieten het land van de slavernij en begaven zich op weg naar het land van Kanaän, het land van beloften, dat God aan Abraham en zijn nageslacht had beloofd.

Op die tocht moesten de Joden herhaaldelijk slag leveren met allerlei vijanden, maar God zegende hun wapenen, zodat zij de ene overwinning na de andere behalend, ten slotte, na jaren te hebben gezworven, onder het geleide van Jozua, Mozes' opvolger, als overwinnaars het beloofde land binnentrokken.

Natuurlijk was Kanaän niet op eenmaal van vijanden gezuiverd, maar geleidelijk viel het land, dat God Zijn volk had beloofd, in de macht van de Israëlieten. Alleen Jeruzalem, de stad die in de geschiedenis van het Joodse volk zo'n gewichtige rol zou spelen, bleef in de handen van de Jebuzeërs, die zich op hun ongenaakbare rotsen eeuwen lang wisten te handhaven.

De eer om de stad Jeruzalem te veroveren, had de Allerhoogste aan David voorbehouden. Nadat deze jeugdige vorst het genoeg had gemaakt, te Hebron zijn gezag over de twaalf stammen van Israël

erkend te zien, trok hij aan het hoofd van zijn manschappen naar Jeruzalem. De Jebuzeërs fier op hun stad, door de natuur zo schitterend verdedigd, verkeerden in de waan dat zij op hun hoge rotsen geen gevaar hadden te duchten; daarom riepen zij de krijgsheld spottend toe: “De verdediging van onze vesting kunnen wij veilig aan blinden en kreupelen toevertrouwen”. Hun spot zou hun echter slecht bekomen. Vertrouwend op de God van de legermachten, stormde David met zijn dapperen vooruit ten aanval, verjoeg de verdedigers uit hun schuilplaats en nam bezit van de stad. Door deze koene en roemvolle overwinning werd David werkelijk het hoofd van zijn volk en hij schonk aan zijn onderdanen een hoofdstad, die weldra het middelpunt van de Joodse geschiedenis zou worden. Hijzelf zou niet langer, als zijn voorganger Saül, slechts de leider van zijn volk zijn, hij werd de ware en eigenlijke stichter van het koninkrijk van Israël.

Enmaal meester van Jeruzalem, besloot David onmiddellijk de nieuwe hoofdstad, hoe ook door haar driedubbele rotsenkning machtig beschermd, geduchter te versterken. Daarom liet hij op de Sienshoogte, die hij Davidsstad doopte, een geweldige muur bouwen.

Wil men een stad volgens al de regels van de krijgskunst verdedigen, dan moet men noodzakelijk rekening houden met de aanvalsmethode. In onze moderne tijden, waarin een stad met *ver*-dragend geschut bestookt kan worden, heeft een muur natuurlijk niet veel te beduiden. In de oudheid was het heel anders. Toen was er geen betere verdediging dan een ringmuur om de stad. Wilde men zulk een versterkte

plaats innemen, dat moest men haar van alle kanten insluiten, er zolang omsingelen, totdat de honger tot overgave dwong. Ook mocht de belegeraar het beproeven of hij met stormrammen geen bres in de muur kon slaan, of de poorten inbeuken, en niet zelden waagde hij het zelfs de muren te beklimmen om op die wijze binnen de stad te dringen.

Het spreekt echter vanzelf, dat bij stormaanvallen de belegerden niet werkeloos toezagen. Als zij slechts zorgden niet verrast te worden, viel het hun ook niet moeilijk om de belegeraars op grote afstand van de muren te houden, of waagden deze toch de aanval, hun zware verliezen toe te brengen. Hoe gemakkelijk toch viel het hun niet van hun hoge muren pijlen op de vijand af te schieten en steenblokken naar hem neer te slingeren; en was hij zo vermetel om de muren te beklimmen, dan werd hij vaak genoeg met kokend water en met ziedende olie begoten.

In die oude tijden speelden bij die ringmuren de torens een voorname rol. Het waren gewoonlijk logge vierkante bouwwerken die op sommige, doorgaans de meest strategische punten van de muur, gevestigd werden. Die torens waren buitengewoon sterk, van een dubbele muur voorzien en hoog opgetrokken, zodat de belegerden boven op de toren hun moordtuigen konden opstellen. In de muren van de torens waren kijkgaten, waardoor men de bewegingen van de belegeraar kon bespieden en pijlen op hem afschieten, terwijl men zelf schotvrij bleef. Om nu Jeruzalem oninneembaar sterk te maken, had David de ringmuur voorzien van een toren, de Davidstoren genoemd.

Te Jeruzalem, nabij de Jaffapoort, staat een machtig bouwwerk van twee torens voorzien, en algemeen wordt dit bouwwerk 'Toren van David' genoemd. Die benaming is echter niet eerlijk verdiend; hoogstwaarschijnlijk is een van

deze torens, althans voor het onderste gedeelte uit Herodes' tijd; de echte Toren van David is eerder aan een andere kant van de stad te zoeken, en voor enkele jaren werd hoogstwaarschijnlijk een gedeelte van die oude vesting blootgelegd.

In die vestingstorens waren grote ruimten waarin de belegerden tegen de pijlen en stenen van de vijand beschut waren. Omdat die torens zoveel mogelijk met kunstzin gebouwd werden, waren zij tevens een sieraad van de stad, die zij beschermden.

Thans begrijpen wij waarom de Kerk Maria in haar litanie begroet met deze aanroeping: "Toren van David, bid voor ons".

Jeruzalem toch is het zinnebeeld van de H. Kerk, die volgens het onfeilbaar woord van haar goddelijke Stichter, nooit door de machten van de hel overrompeld en in boeien geslagen zal worden. Om nu de rots van Petrus waarop de Kerk gegrondvest is, oninneembaar, om die vesting, die zowel aan de tand van de tijd als aan de woede van haar vijanden het hoofd moet bieden, onoverwinnelijk te maken, heeft de Verlosser daar Zijn Moeder als een machtige toren geplaatst, ter bescherming van het nieuwe Jeruzalem; en evenals de torens van de oude versterkte plaatsen, zo is Maria het sieraad van de vesting, haar sterkte en haar toevluchtsoord.

Maria is het sieraad van de H. Kerk, "*Ecclesiae decus*", zoals wij in de liturgie zingen. En inderdaad, het enige sieraad waarop de H. Kerk wil roemen, is de zuiverheid en de deugd; hoe zou zij dan niet roemen op haar maagdelijke verdedigster, die zó in alle deugden heeft uitgeblonken, dat geen stervende

haar ooit nabij komt, laat staan haar kunnen voorbijstreven?

Als de toren van David is Maria ook de onverwinnelijke verdediging van de Kerk en haar kinderen. Gij alleen, o Maria, hebt alle ketterijen uitgeroeid, zo getuigt de H. Kerk van Maria in haar gebeden; en wanneer de Kerk ooit, zoals in vroegere eeuwen het geval was, – denken wij slechts aan de Islam – om de ziel van haar kinderen te beschutten, ook hun lijf en goed moest verdedigen, en naar de wapenen greep om slag te leveren, dan trok zij altijd onder de hoede van deze toren van David te velde, en Maria, sterk als een leger in slagorde geschaard, *terribilis ut castrorum acies ordinata* wist meermalen op zichtbare wijze de zege aan haar vereerders te bezorgen.

De torens waren ook een toevluchtsoord voor de belegerden. Kon men binnen de muren door pijlen, steenbrokken of brandende toortsen getroffen worden, in de toren was men tegen al dat wapengeweld beveiligd. De wereld is als een uitgestrekte vesting, die voortdurend belegerd en aangevallen wordt door de vijanden van onze ziel. Lopen wij daarin argeloos rond, dan kunnen wij elk ogenblik dodelijk getroffen worden. Willen we derhalve veilig zijn, dan moeten we ons in de toren van David opsluiten, wij moeten m.a.w. ons onder de bescherming van Maria stellen. Zij is, zegt de H. Anselmus een oninneembare vesting, *castellum undique vallatum*. Zij is het schild dat de slagen afweert, zwaard dat ter zege voert. Is het niet waar dat, in het algemeen gesproken, de deugd en de godsvrucht het meest bloeien in

congregaties en broederschappen, die onder Maria's bescherming staan? En is dat niet een bewijs dat Maria waakt over hen, die tot haar hun toevlucht nemen? Gaan wij dan tot haar in moeilijkheden en in strijd. Als u in het ogenblik van de bekoring, zegt de H. Alfonsus, Maria's naam hebt aangeropen, dan mag men veilig vertrouwen niet bezweken te zijn.

Gebed: “Onder uw bescherming nemen wij onze toevlucht, o heilige Moeder van God, verstoot onze gebeden niet in onze nood, maar verlos ons van alle gevaren, o roemrijke en gezegende Maagd.” (Kerkelijk gebed)

Oefening: Op zijn minst eenmaal iedere dag, onder de H. Mis of bij het morgengebed onze toewijding aan O. L. Vrouw vernieuwen en graag lid zijn van de congregatie en andere broederschappen, die onder Maria's bescherming staan.

... wordt vervolgd ...

In memoriam

Robert Willem Louis Marie Duetz – Rob – 1936-2021

*“Ik heb altijd, mijn hele leven lang, het liefst
een knechtje van Onze Lieve Heer willen zijn.”*

Op 3 januari 2021 is onze Acoliet Rob Duetz overleden in het Haltna Huis in Houten. Rob was al enige tijd ernstig ziek, maar wist iedereen om hem heen te inspireren met zijn oprechte, diepe geloof in God en door zijn bijzonder innemende, hartverwarmende karakter. Ook door de voorbeeldige wijze waarop hij in de afgelopen 2½ jaar ziekte en tegenslag in zijn leven zonder opstan-

digheid steeds heeft weten te dragen, is hij een groot, inspirerend voorbeeld voor anderen geweest.

Rob heeft zijn leven lang bij het H. Misoffer willen dienen. Hij heeft als katholieke man steeds beseft wat een grote eer het is om aan het altaar te mogen dienen. Tot meerdere glorie van God. Het is een eer voor katholieke mannen aan Gods altaar te dienen. Rob heeft deze gedachte bij zijn uitvaart met iedereen willen delen. Vandaar dat het zijn grote wens is geweest om zoveel mogelijk misdienaars bij zijn uitvaart aanwezig te zien. Een wens van Rob waaraan vandaag, de 16^e januari, door alle misdienaars van de St. Willibrordkerk volledig gehoor is gegeven.

*Herdenkingsrequiem voor Rob Duetz
in de St. Willibrordkerk, Utrecht,
zaterdag 16 januari jl.*

Rob heeft zich voor God en Kerk namelijk altijd dienstbaar willen opstellen. Hij diende als acoliet overal op een zo'n waardig en plechtig mogelijke wijze en vulde, waar dit maar nodig was, uit zijn eigen privécollectie misgerei en misgewaden aan. Zowel o.a. in de St. Catharinakathedraal, in de St. Willibrordkerk als op vele andere plaatsen in binnen- of buitenland, waar processies werden gehouden, is

Rob, erkend vinoloog (=wijnexpert), deelde op plezierige wijze zijn kennis over de meest uiteenlopende wijnsoorten met anderen.

Rob als acoliet aanwezig geweest. Hij liet zich daarbij nooit inperken door kerkpolitiek. Want zo zei Rob altijd: “Ik ben een knechtje van Onze Lieve Heer”. Vele decennia lang heeft Rob Onze Lieve Heer en Zijn Kerk trouw gediend, mede ook als koster en als technicus in o.a. de St. Willibrordkerk. Kardinaal Wim Eijk heeft Rob voor zijn meer dan 60 jaar lange trouwe inzet als welverdiende onderscheiding de St. Willibrordpenning toegekend, wat voor Rob zonder meer een heel belangrijk en vreugdevol hoogtepunt in zijn leven is geweest. Maar ook uit de vele reacties tijdens zijn leven en na zijn overlijden op zowel de sociale media als op het digitale condoleanceregister is zéér duidelijk geworden hoe enorm veel mensen in binnen- en buitenland van onze Rob hebben gehouden en zijn

enorme inzet steeds hebben gewaardeerd.

Rob is op 16 juli 1936 in een warm, liefdevol Rooms-Katholiek gezin in Zeist geboren. Tijdens de Tweede Wereldoorlog ontving hij op 24 juni 1943 zijn Eerste H. Communie in de St. Josephkerk in Zeist. Zijn Vormsel ontving hij, samen met zijn klasgenootjes, vlak na de oorlog uit handen van de beroemde kardinaal uit het Nederlandse Verzet, Kardinaal Johannes (Jan) de Jong. Het ontvangen van beide Sacramenten heeft Rob als heel plechtig, mooi en fijn ervaren. Zijn ouders, die uiteraard ook in de volle kerk aanwezig waren, waren heel blij. Rob zei dan: “De Eerste H. Communie- en Vormseldagen zijn voor mij altijd de mooiste dagen in mijn leven geweest”.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog zag de nog zéér jonge Rob Joodse inwoners van Zeist met een verplichte Davidsster op hun kleding lopen. Rob kon zich dit nog zo goed herinneren, omdat hij als kleine jongen eens in de paardentram naast een Joodse man met een Davidsster zat en met deze man gezellig heeft gebabbeld. Vanuit de slaapkamer van zijn ouders zag hij als klein jongetje tot zijn grote ontzetting hoe o.a. Joodse inwoners van Zeist met een razzia door de Duitsers vlak voor zijn huis werden afgevoerd.

In het oorlogsjaar 1944 zag Rob met eigen ogen hoe Wehrmachtsoldaten met een lange lier (= hijssysteem) de bronzen klokken uit de toren van de St. Josephkerk in Zeist naar beneden haalden. Het brons van de klokken

Zijn St. Willibrordpenning

werd gebruikt om kogels voor het Duitse leger te maken. Rob kon zich nog herinneren hoe de klokken op het voorplein van de kerk hebben gestaan. Vervolgens zag hij hoe de klokken op een vrachtauto werden geladen en naar Duitsland werden afgevoerd voor de munitie-industrie. Hij was als klein Rooms-Katholiek jongetje hevig ontsteld dat dit afschuwelijke, volslagen goddeloze feit door de Duitsers werd begaan. Rob is overigens altijd de oprechte mening toegegaan geweest dat je nooit alle Duitsers over één kam mag scheren. Hij heeft namelijk ook gezien dat Duitsers in de St. Josephkerk naar de Mis gingen. Ze vielen meestal niet zo op. Aan de scherpe kinderblik van Rob ontging echter niet veel.

Rob's moeder moest tijdens de oorlog een blindedarmoperatie ondergaan. Dit was – zeker in de oorlog – een riskante operatie, waaraan in die tijd veel men-

sen zijn overleden. Rob's moeder heeft toen de H. Maagd Maria beloofd dat als ze zou genezen, ze na de oorlog naar Lourdes zou gaan. Rob's moeder overleefde de operatie en hield haar woord. Zij heeft na de oorlog Lourdes bezocht. Deze trouwe standvastigheid van zijn moeder in haar geloofsleven is voor Rob altijd een zéér belangrijke, uiterst positieve inspiratiebron geweest.

Hij ging met zijn gehele familie iedere zondag trouw naar de Mis. Zowel de goede, zorgzame, liefdevolle opvoeding van zijn ouders, maar zeker ook het Rooms-Katholieke geloof hebben hem als kind door de Tweede Wereldoorlog heen geholpen. In de oorlog baden ze thuis trouw de Rozenkrans.

Rob's nadrukkelijke posthume adviezen aan ons allen zijn: “Blijf de Rozenkrans trouw bidden en vergeet de goddeloze Tweede Wereldoorlog en al zijn slachtoffers nooit meer!” En ook: “Wees op uw hoede voor de listen van de duivel!”

Katholieke Christenen koesteren hun van God gekregen ziel door het leven met God, door te leven volgens Zijn geboden. Hij maakt ons goed! Zo bereidt men zich voor op een goede dood. Sterven is immers in wezen een geboorte, de overgang, de brug, het portaal naar de eeuwigheid. Sterven betekent overgaan in de zalige voleinding; ingaan in Gods leven, vrede, vreugde en zaligheid! Dat is het doel van ons leven! En Rob heeft dát gelukkig altijd geweten en dit tijdens zijn leven steeds op blijmoedige wijze uitgedragen!

Anne Louis Cammenga, Lid Derde Orde FSSPX

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

St. Bernadette

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, Algemeen Overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Februari

Danken voor de roepingen en bidden voor hun trouw!

Maart

Dat de christelijke zielen zich edelmoediger opofferen!

Onze Lieve Vrouw's beste bewijs: Bernadette deel 4

Beste Kruisvaarders,

Bernadette Soubirous ná de verschijningen van Onze Lieve Vrouw in Lourdes. Hoe verder?

Dat willen ze allemaal weten. Zuster Alexandrine Roques, overste van het Hospice. Het Hospice is tegelijk klooster, ziekenhuis en kostschool. En daar gaat Bernadette naar school en zorgt ze mee voor de zieken. Heel goed zelfs! Naast Moeder-Overste zijn er nóg volwassenden die nieuwsgierig zijn: haar eigen ouders, Pastoor Peyramale, burgemeester Lacadé ... Ze komen allemaal bij Bernadette en vragen: "Weet

je al wat je ná je schooltijd zal doen?" Bernadette: "O ja!" Wat? Bernadette: "Hier blijven! Bij mijn goede zusters! Bij mijn arme zieken!" De vraag is: kán dat?

**"Vraag dat ze hier
een kapel bouwen ..."
Dan gelijk een hele basiliek!**

Onze Lieve Vrouw wilde tenminste een kapel. Maar de bisschop, de pastoor en de gelovigen gaan hard aan de slag: "Het moet een kerk worden! Een dikke!" En de paus wil dat het één van zijn kerken wordt: een basiliek dus!

En voor de grot maken ze eerst een standbeeld van Onze Lieve Vrouw. En dus moet Bernadette precies beschrijven hoe Maria er uit zag. Dan gaat beeldhouwer Fabisch aan de slag. Rond 1 april 1864 is zijn beeld klaar. Kunstenaar Fabisch en Pastoor Peyramale halen Bernadette om te kijken: "Is het dat?" Bernadette, twijfelend: "Ja, zo ongeveer." Na een tijdje van

stille: “Nee, ‘t is ‘t niet ...” Voor een beeldhouwer een bijna onmogelijke opgave! “De Mooie Dame” (Onze Lieve Vrouw) is te stralend hemels en mooi om hier goed afgebeeld te worden! Op 4 april 1864 wordt het beeld bij de Grot Massabielle plechtig ingewijd, maar ... voor Bernadette wordt het niet allemaal leuk ...

**Tentoongesteld als vreemd beest.
“Wordt zo heilig als ik?”**

Natuurlijk is ze er. Bernadette. Bij de inwijding van het grote Mariabeeld. Maar ieder staat haar aan te gapen: “Dat is zij, die de H. Maagd heeft gezien!” Er worden ook foto’s gemaakt van haar. En verkocht! Voor één franc. Haar reactie: “Méér dan ik waard ben”. Bernadette zoekt zoveel mogelijk aan de blikken te ontsnappen. In het Hospice is ze veilig. Pastoor Peyramale maakt zich zorgen: “Straks gaat ze zelf nog geloven dat ze een grote heilige is

en trots worden! Dan is het om zeep! Ik moet haar nederig houden, of ze verspeelt álles!” Maar Bernadette blijft gelukkig veilig nederig: “Onze Lieve Vrouw heeft mij uitgekozen omdat ik de onwetendste was! Was er nog een simpelere ziel geweest, dan was de H. Maagd aan díe verschenen”.

Een leerlinge en een zuster. Mogen die beste vriendinnen zijn?

En hoe is het leven verder? Bernadette is heel gelukkig in het Hospice! Met één van de jonge zusters, Zuster Maria Géraud, sluit Bernadette innige vriendschap. Samen bidden ze, lachen ze, helpen ze, troosten ze elkaar. Maar ... op een dag in 1863 komt Zuster Maria wendend binnen ... Haar traantjes drogend, zegt ze: “Goede vriendin, ik wordt verplaatst naar Bagnères. Ik heb mij te zeer aan jou gehecht. De oversten zijn bang dat dit niet goed is. Daarom ...” Maar een goede vriendschap blijft!

Het afschuwelijk gezicht en de Hospice-engel.

En: Bernadette verveelt zich niet! Ze leert heel veel bij over het verzorgen van zieken. En ze doet het héél goed en met ware naastenliefde. Vooral voor de oudjes en de zwaarst lijdenden. Zo is er een verwaarloosd uitziend arm dametje. Ze heeft brutale pech gehad: gestruikeld en met het gezicht naar voren in de gloed van de haard gevallen! Afgrijpselijke, gloeiende brandwonden! Af schrikwekkend om zien! Wat gedaan?

“‘Sint-alcohol’ zal mij troosten,” denkt ze. En dus maar het brandend vocht naar binnen gieten: wijn! Maar dat helpt natuurlijk niet echt op de duur en het verslaaft nog ook. Wat dan? Leuke liedjes fluiten! Maar ook dat is niet dé troost. Wat dan wél? Het moederlijk hartje van Bernadette! Dát verzacht de pijn. Bernadette heeft zich dít vrouwtje uitgekozen! Ze verzorgt haar zó vakkundig, dat het oudje weldra het Hospice mag verlaten. Bernadette’s afscheidswaarden, lachend: “Maar voortaan: flúit niet meer!”

Stormloop op Bernadette! Aan een heilige gaan prutsen!

19 mei 1866. De crypte (kelder) van de basiliek is klaar! En die wordt vandaag plechtig ingewijd! En Bernadette? Ja, ze is er weer bij. Maar ze hebben maatregelen tegen gapers en prutsers genomen! Niet dat iemand wat onaangenaams met haar gaat doen! Zoals bij de inwijding van het Mariabeeld. Indrukwekkend: Bernadette wordt beschermd door een cordon van gendarmes (soort politie-agenten). In de binnenste cirkel: zusters van het Hospice rondom Bernadette. En tóch! Het volk breekt door! Ze willen kost wat kost “de heilige” aanraken! Lukt het hun tot Bernadette door te breken? Ja! Met messen en scharen storten ze zich op haar! Waarvoor? Bernadette draagt een sierlijke sluier van “Kind van Maria”. Die wordt van haar afgerukt en in stukken versnipperd! Zodat ieder een relikwie (stuk van het lichaam van een heilige of voorwerp wat daarmee in aanraking is gekomen) verovert! Bernadette is geschokt van het gedoe:

“Is dát een hersenloze bende, zeg!” Bernadette kan nog door de gendarmes geëvacueerd (uit het gevaar naar de veiligheid gebracht) worden. Maar ook dát verloopt niet zonder rimpel: één van de gendarmes maakt van een onbewaakt ogenblik gebruik en ... omarmt de heilige! Ongevraagd! Zo kan het niet verder! De aandacht hoort niet van Onze Lieve Vrouw weg en naar Bernadette te gaan!

Eindelijk: in het Hospice! Maar het harken naar Bernadetje houdt nog niet op! Bezoek. Bijna elke dag. Op een dag is er een karmelieten-pater die haar in de keuken komt bezoeken. Hij werpt zich op de knieën: “Zegen me!” Zij: “Ik zou niet weten hoe!” Andere bezoekers willen altijd opnieuw van Bernadette de verschijningen van Onze Lieve Vrouw horen vertellen. Ze willen haar voorwerpen laten aanraken. Om er relikwieven van te maken! Weer zijn er die haar

ongevraagd omarmen. Anderen willen een lokje van Bernadette’s haar! Ze weigert: “Dat is mij verboden!” Weer anderen brengen haar geschenkjes mee. De eerste keer ... knalt Bernadette die gewoon op de grond! De zusters van het Hospice grijpen in: “Kind, je hoeft het niet leuk te vinden, maar blijf altijd beleefd! Zeg: ‘Ik dank u voor uw vriendelijkheid, maar ik moet dit telkens afgeven aan het Hospice’”. En zo wordt Bernadette ook in deze dingen slimmer! Andere bezoekers: “Kan je beloven dat je je aan mij herinnert?” Zij: “Nee. Er komen er zovéél ...” “Kan je voor mij bidden?” “Dat wél! Elke avond bij het Rozenhoedje voor allen die erom hebben gevraagd!”

Maar: ook zó kan het niet verder gaan. De goede biechtvader Abbé Pomian geeft slimme tips; zuster-overste maakt een reglement: “Bezoek voortaan al-

leen in twee tijdblokken: één ‘s morgens, één ‘s avonds’. Bernadette klaagt niet. Maar de vele bezoeken kosten haar een zwaar offer. Vrolijk jammeren dan maar? Ieder getuigt: “Maar ze klaagt nóóit!”

Hindernis 1: een heilige hengelen? Trouwen met Bernadette? Wie niet waagt niet wint!

En dan: 5 maart 1866. Een jonge student geneeskunde, een toekomstige dokter uit Nantes, heeft “zijn oog laten vallen” op de jonge heilige! Zijn naam: Raoul de Triqueville. Hij stuurt een brief. Naar de bisschop nog wel. “Kunt u deze brief aan Bernadette bezorgen? Ik zou haar hiermee vriendelijk ten huwelijk willen vragen.” En? Hapt Bernadette toe? Wie laat de kans voorbij gaan zo’n chique kerel te huren? Onder andere ... Bernadette! Een bisschop heeft al een gesprek met haar gehad. De jongedame weet nu helemaal zeker wat ze wil!

De kleine zienster en de grote bisschop. De grote beslissing!

Op 25 september 1863 krijgt het Hospice in Lourdes hoog bezoek: Mgr. Théodore-Augustin Forcade. Als bisschop van Nevers (“Nevíjr”) in het hartje van Frankrijk is hij de overste van de Zusters van het Hospice. Net op dat ogenblik is het Bernadette’s taak de klok te luiden. Ze rukt er zó stevig aan dat de bisschop naar haar toekomt en zegt: “Genoeg, genoeg!” Hoewel bisschop Forcade uit een heel andere streek komt, zegt hij het in Occitaans: “Pro, pro!” Bernadette is totaal verrast:

*Bisschop Théodore-Augustin
Forcade van Nevers*

“Hee, grappig, die kent ons taaltje!” Nog weet de bisschop niet dat zij Bernadette is, maar ze vinden het allebei een leuke ontmoeting. Het “ijs” is direct “gebroken”!

Natuurlijk hoort Mgr. Forcade kort daarna wel wie die jongedame is. En zo gaat hij haar eens bezoeken terwijl ze in de keuken aan de slag is. Daar vraagt hij haar eerst uitleg over de verschijningen. Dan gaat het gesprek door in de spreekkamer. De grote bisschop tegen de kleine jongedame: “Wat ga je later doen met je leven?” Bernadette: “Ik zou hier, tussen mijn zieken willen blijven.” Bisschop Forcade: “Dat kan niet eeuwig. Je moet eens van school af. Tenzij ... Tenzij ...” Hoe? “Als je zelf óók zuster zou worden ...” En de jongedame neemt het ernstig: “Zuster, ja ... Maar dan: waar?”

Dat heeft even tijd nodig. Bidden, denken, onderzoeken, raad vragen ... Trachten Jezus’ wil te kennen. En dan

niet te lang wachten! Beslissen! Knoop doorhakken! Proberen!

Hindernis 2: geen centen

Zuster worden? Bernadette zegt: “Dat zal jammer genoeg niet gaan ...” Bisschop Forcade: “Waarom niet?” Zij: “Omdat ik dan een bruidsschat moet meebrengen. Maar wij zijn arm”.

Bruidsschat? Ja: dat is een geldbedrag, een soort verzekering. Tot zowat het jaar 1950 verlangen kloosters dat meisjes die willen intreden dat meebrengen. Iets van een (in geld van nu) 5000 Euro, soms. De bruidsschat is een garantie voor de vrijheid van het ingetreden meisje. Als het dan toch niets wordt in het klooster, en het meisje weer uittreedt, dan kan ze haar bruidsschat terugkrijgen en daar eerst van leven. Ook voor het klooster van voordeel: dat moet dan niet verder zorgen voor het levensonderhoud van het meisje. En nu ziet Bernadette een

onoverkomelijk hindernis: “Jammer genoeg kan ik daardoor geen zuster worden ...” Mgr. Forcade: “Mis! Als een roeping erkend wordt bij een arm meisje, dan wordt ze ook zonder gave aangenomen.” Oef!

Hindernis 3: niets kennen en kunnen

Maar nu gaat Monseigneur doorboren over de gaven die Bernadette van de goede God heeft gekregen: “Wat kan je goed? Waarin ben je goed?” Bernadette vol overtuiging: “Ik weet niks en kan niks!” De bisschop begint te lachen: “Daarnet met groenten klaar maken deed je het anders helemaal niet slecht!” Ook Bernadette moet lachen!

Wéér gehengel. Maar ... anders

Maar ... nu is het officieel: ze wil zuster worden! En dat horen ook anderen. En die gaan nu op hún manier naar

Klooster Saint-Gildard in Nevers

Bernadette “hengelen”! Het gaat om zusters en ook priesters verbonden aan kloosters: “Kom bij óns! Wij passen het best bij jouw roeping!” Ieder wil de heilige in zijn of haar klooster.

Bernadette maakt haar keuze op 4 april 1864: “De Zusters van Naastenliefde van Nevers!” Waarom? “Omdat die mij niet hebben proberen te lokken! En omdat ik mij daar, v er van Lourdes, beter kan verstoppen voor die aandrang hier!”

Hindernis 4: “Willen we je wel?”

Je kan veel willen, maar dat is niet altijd m ogen. Vrij snel landt bij de Moeder-Overste van de Zusters van Liefde van Nevers een brief: “Mag Bernadette bij u intreden?” Overal schreeuwen oversten van kloosters: “Kom toch bij óns!” Maar niet in Nevers! De overste twijfelt: “Dat is een superster! Iedereen denkt dat ze heilig is! Dat kan in haar hoofd stijgen! Waarschijnlijk denkt ze dat zelf  ook! Kunnen wij het wel aan, haar nederig te houden? Niet dat ze de rest hier gek maakt!”

Het duurt en duurt ... En dan november 1864: “Goed! Je kan het komen proberen!” Hoera! ... Hoera?? Nu is het Bernadette die niet komt! Wat is er nu weer?

Hindernis 5: “Snijd mijn borstkas open!”

Die ouwe, rotte astma! Gloeiende, reutelende longen! Naar lucht happen! Net nu ze  indelijk zou kunnen intreden en haar levensdoel bereiken, krijgt Bernadette een gevaarlijke astma-aanval! Hoewel ze normaal nooit klaagt,

kreunt ze: “Kan iemand mijn borstkas opensnijden? Ik stik!” Dat zou geen goed idee zijn! Zusters wisselen elkaar dag en nacht af aan Bernadette’s ziekbed. Iemand vraagt: “Je lijdt erg, h e?” Bernadette: “O ... maar dit nog liever dan al dat bezoek en die opdringerige mensen!”

Vanaf november 1864 is Bernadette aan het ziekbed gekluisterd. Wordt dat nog iets? Met een “half lijk” (een zuster die alleen maar kan liggen) kan een klooster niets doen ...

Bij  en gelegenheid wordt biechtvader Pomian gehaald om Bernadette het Sacrament van het Heilig Oliesel te geven. Maar nauwelijks heeft de goede man zijn olie tevoorschijn gehaald ...

In januari gaat het beter! Bernadette krijgt zelfs een witte sluier! Ze mag zich nu “postulante” noemen. Dat is “kandidaat-zuster”. Een leerlinge die het mag proberen!

Hindernis 6: “Ben je wel zeker dat je al dat moois wil verlaten?”

Volgende kans om in Nevers in te treden: zomer 1865. Maar net dán komen de mensen zo ontroerend afscheid van haar nemen. En dat kost tranen: “Zullen we je nooit meer zien?” En een verlokking ... Kijk wie dáár is! Één van haar beste vriendinnen! Haar “zus”! Met wie ze opgroeide hoog in de Pyreneeën, in Bartrès, bij haar “tweede mama”, Marie Lagüe. “Zusje” Justine Lagüe maakt het Bernadette niet makkelijk: “Valt het je niet zwáár, te vertrekken?” ... Slik ... De mooie Pyreneeën-wereld achterlaten? De bergen? De schapen? De vrienden? De familie? Het dialect? De mooie liederen? En vooral: de grot van Onze Lieve Vrouw?? Zien we daar geen dikke traan in Bernadette’s ogen?

En? Breekt Bernadette? Haar antwoord: “Je moet ... de korte tijd,

dat we op deze wereld zijn ... goed gebruiken ...” Ja, dat gaat pijn doen. Maar Bernadette heeft het beste gekozen!

Adieu, Lourdes ... Een nieuw avontuur!

4 juli 1866. Afscheid van Lourdes. Snif! Maar ... een nieuw avontuur begint! Op! Naar het midden van Frankrijk! Ook met een (in die tijd) nieuw vervoermiddel: de trein! Zo’n echte stoomtrein! Langs de grote chique ha-

novice-meesteres (opvoedster van de nieuwelingen), herkent het kind dat ze in Lourdes les heeft gegeven. Ze slikt en vol ontroering zegt ze tegen andere zusters: “Wat een grote genade, dat wij dit geliefde kind van Maria mogen opnemen ...”

venstad Bordeaux, met de beroemde rode wijn. Hier aan de brede monding van de rivier Garonne die verbreedt tot de “Gironde” kijkt Bernadette haar ogen uit: “Nog nooit zoveel water gezien!” Ze vangt voor het eerst een glimp op van de zee: de Atlantische Oceaan. De eerste en de laatste keer in haar leven. De reis gaat verder naar het noorden, dan naar het oosten. Drie dagen duurt de reis. Het laatste stuk langs één van de grootste rivieren van Frankrijk: de Loire (“Lwaare”). En daar, in het uiterste westen van de streek Boergondië ligt de nieuwe woonplaats van Bernadette: Nevers! Het stadje heeft mooie kerken en een prachtig hertogelijk paleis.

Maar de koets (nu) gaat verder: naar het klooster Saint-Gildard (“Sij Zjildáár”). Hoofdkwartier van de Zusters van Liefde van Nevers. Het is 7 juli 1865. De nacht valt al. Zuster Marie-Thérèse Vauzous (“Voozoe”), de

Bernadette wordt naar haar kamer gebracht. De novice-meesteres kondigt aan: “Morgen zal je aan de hele gemeenschap worden voorgesteld. Niet alleen aan de zusters van hier, maar aan alle Zusters van Liefde, die hier in de buurt in een klooster wonen. Ze willen allemaal de gebeurtenissen horen. Het hele verhaal! De verschijningen. Maar de Moeder-Overste heeft gezegd: ‘Eén voor allemaal. Eén keer grondig. En daarna mag niemand van

de zusters je er nog met vragen over lastigvallen! Zodat niemand je hindert hier dát te worden wat de goede God wil”.

En werkelijk: de volgende ochtend is de zaal volgestroomd met een zwarte massa zusters. Driehonderd! Met ingehouden adem luisteren ze naar wat Onze Lieve Vrouw in Lourdes heeft gedaan ...

Hoera roepingen!
Hoera trouwe roepingen!
Hoera grootmoedige zielen!

Ze vinden ze allemaal een schatje! Bernadette. En dat is ze! Maar wie veel krijgt, van die wordt ook veel verlangd. Ze denkt dat ze niets kent en kan. Maar intussen heeft Onze Lieve Vrouw dit kind uitgekozen. En ze is een vrolijke

bengel met haar vriendinnetjes. Denk aan haar grap met “snuiftabak”! Tegelijk is ze een biddende ziel. Met een warm hart. Vooral voor “haar” arme, lieve zieken. Ze is een engel van een verpleegster! En een hele goeie ook! Ze heeft geen “air” (“ijr”) van zich in te beelden dat ze *weet ik hoe* belangrijk is. Ze is dus (gelukkig) nederig. Ze kan prompt (onmiddellijk en zonder weerwoorden) gehoorzamen.

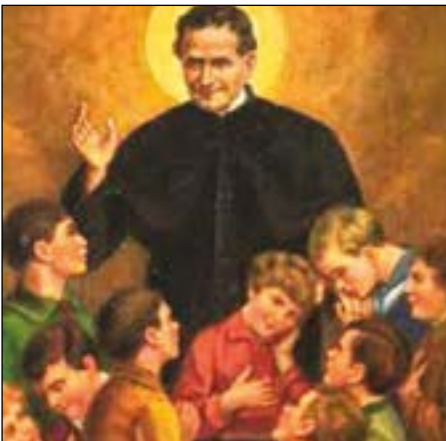
En zo’n zieltje wordt “geroepen”: om haar leven helemaal aan de God, aan Jezus, aan Maria ook, toe te wijden. Ze begrijpt alsmar meer dat dit alleen haar de volledige vervulling van haar leven zal brengen. Al de rest maakt op de duur niet zo gelukkig. Je zou denken dat het voor iemand die Onze Lieve Vrouw heeft mogen zien en spreken, gemakkelijk gaat. Maar nee hoor! Het eerste woord van Onze Lieve Vrouw aan Bernadette was: “Ik beloof je niet in déze wereld gelukkig te maken, maar in de volgende”.

Kijk maar wanneer Bernadette dan eindelijk zuster wil worden: zes dikke hindernissen worden opgeworpen! Ze zou zes keer makkelijk “de handdoek in de ring” hebben kunnen gooien! Opgeven! Maar dan zou ze haar vervuld leven, haar roeping (dat wat de goede God van haar wil) hebben weggegooid. En op de duur diep ongelukkig geworden zijn na een slecht gelopen leven.

Bezwijkt Bernadette? Nee! Ze blijft met Gods kracht en Maria’s bescherming sterk! Ze wordt zelfs altijd maar sterker en doet alsmar meer goeds! En dat zal verder gaan vanaf haar intrede in het klooster.

Mattheüs 22, 14: "Velen zijn geroepen maar weinigen uitverkoren". Niet alleen houden ze taai vol en overwinnen moedig de hindernissen, zoals Bernadette. Denk aan de rijke jongeling (*Mattheüs 19, 16-30*). Een goede kerel! Jezus kijkt hem aan met liefdevolle blik. Maar wanneer Jezus hem dan roept om hem te volgen, God te dienen en zielen te redden ... verlaat die jonge gast hem! Met treurige blik. Waarom? Omdat hij vasthangt aan zijn rijkdom en vrijheid! En zó zijn doel in dit leven niet bereikt! En zielen waarschijnlijk het goede niet krijgen, wat

de goede God door deze priester aan hun zou willen geven.

Volgens Don Bosco (en ook al Augustinus) zijn van alle mensen velen geroepen om Jezus te volgen, hun leven aan God te geven. Niet te huwen, en priester, zuster of broeder te worden. Hoeveel? Eén op de drie mensen, denken ze! Als je dan kijkt, hoe velen er daarvan begrijpen dat ze zo kunnen leven en het dus zouden moeten proberen? Véeel minder! Jammer genoeg!

Waarom doen ze het niet? Dat is zeer verschillend. Velen beseffen het niet, gaan dóór en dóór en dóór ... en denken nooit na of Jezus wil dat ze Hem op bijzondere wijze navolgen. Anderen hebben het probleem het niet durven te wagen: "Zal Jezus dan nog wel genoeg voor mij zorgen?" Jawél toch! Weer anderen zijn zoals de rijke jongeling: ze kunnen geen afscheid nemen van hun gemak en pleziertjes. En wat ik het vaakst zie gebeuren: vele jongedames en jongemannen denken dat ... ze absoluut niet gelukkig kunnen worden zonder te huwen.

Onze districtsoverste, Pater Patrick Duverger, preekte daarover eens op het einde van de Bedevaart Gorcum-Brielle: "Wat in de lente van het leven [de jeugd] zó onmisbaar lijkt [verliefd zijn, trouwen, een gezin hebben], is in de herfst van het leven [wanneer we ouder worden] misschien nog wel mooi, maar helemaal niet zo onmisbaar en verblindend. Moge iedere jonge mens nú nadenken, of het niet zijn of haar weg is, zijn of haar leven volledig aan de goede God te geven".

Dal in de Pyreneeën

En gelukkig zijn er velen die wél trouw gebleven zijn aan hun roeping. Zoals Bernadette! Vóór de intrede in het klooster, maar ook nog daarná. Hoe het daar verder gaat in Nevers, willen we een volgende keer bespreken.

Maar nu, in de maand februari, de maand waarin Onze Lieve Vrouw Bernadette voor het eerste verscheen (11/02/1868), willen we danken voor alle goede roepingen! En bidden en offeren dat ze verder trouw blijven! Jezus belooft aan de geroepenen: *Mattheüs 19, 29: "En ieder die zijn huis, broers of zusters, vader of moeder, vrouw, kinderen of akkers heeft prijsgegeven om Mijn Naam, zal het honderdvoudig terugkrijgen en eeuwig leven ontvangen!"*

En in maart smeken we dat alle christenen grootmoediger, edelmoediger mogen zijn! "Grootmoedig" of "grootmoedig" of "grootmoedig" of "grootmoedig" betekent: wie anderen voorrang geeft op zichzelf, niet terughoudend is voor iemand goeds te doen. Ook al kost het inspanning, opoffering. Als je dit voor God en de zielen doet, is het loon grote vrucht, groot geluk!

De H. Apostel Paulus schrijft daarover in de H. Schrift: *2 Korintiërs 9, 5-6: "Maar dan moet gij ook rijkelijk geven, niet bekrompen. Bedenk: wie karig (te weinig) zaait, zal karig oogsten; wie overvloedig zaait, zal overvloedig oogsten!"* Bidden we dat ieder van ons zijn leven lang grootmoedig goeds doet! En overvloedig mag oogsten! Zoals Bernadette!

Pater Koenraad Huysegems

De plaatsvervanger

Een verhaal

Over een mul zandpad, dat zich tussen de weiden en akkers door van het ene dorp naar het andere kronkelde, ging een donkere gestalte langzaam voort. De zon was reeds hoog aan de hemel gestegen en wierp een vloed van goud over het landschap.

De man, die daar eenzaam wandelde met de handen op de rug, en met welgevallen rondkeek over het bloeiende land, was een priester. De zon deed de naden van zijn zwarte toog groenachtig glimmen en brandde op de grote hoed van zwart stro, die een schaduw wierp over het vriendelijk gelaat. Het was Pastoor Miolis, die later bisschop van Digne zou worden.

De pastoor was op weg naar een naburig dorp om daar godsdienstondericht te geven. Rustig liep hij voort, peinzend over zijn parochianen, over de zieken, die hij nog bezoeken wilde en over enkelen, die hem zorg bereidden door hun slecht gedrag.

Toen hij voorbij een weide kwam, waarin een kudde schapen liep te grazen, bleef hij staan. Hij lette niet op de wollige dieren, die rustig rondliepen met hun koppen naar de grond. Maar hij keek naar de jongen, die op zijn buik in het gras lag en het hoofd gesteund in de handen stil voor zich uit tuurde.

Pastoor Miolis hield veel van kinderen. Als hij door het dorp ging, hingen zij aan zijn handen en zijn portefeuille met prentjes was altijd even gauw leeg.

“Hola,” riep de priester tot de jongen, die nog maar steeds in het gras lag, zonder te zien, wat er om hem heen gebeurde. Verschrikt vloog de knaap overeind, en ontblootte eerbiedig het hoofd.

“Kom eens hier, vriendje,” nodigde de pastoor hem vriendelijk uit; en verlegen liep de jongen naar de weg. “Hoe heet je?”

“Jan, Meneer Pastoor,” antwoordde de jeugdige schaapherder.

Pastoor Miolis keek hem eens goed aan. De jongen was gekleed in een grauw werpkak en zijn ogen hadden een droefgeestige uitdrukking.

“Zo, Jan, je schijnt er ook niet veel van te weten, dat het zondag is. Dat zal niet meevallen, hier bij de schapen te liggen net als op iedere werkdag. Waar ben je naar de Mis geweest?”

Jan sloeg zijn ogen neer en haalde de schouders op. Het gelaat van de priester werd ernstig.

“Ben je nog niet geweest? Hoe laat moet je dan gaan?”

Zonder op te zien, antwoordde de jonge herder: “Ik kan niet”.

“Wat is dat nu? Kun je niet? Waarom niet?”

“Ik mag niet van de schapen weg. De boer wil het niet hebben.”

“Dat is niet, zoals het behoort, Jan. Hoe heet je baas?”

“Rochevin, Meneer Pastoor.”

“Daar zal ik dan eens over moeten praten, jongen. Heb je geen ouders meer?”

“Ik ben een wees.”

“En je kunt niet naar de kerk, omdat er niemand is om op de schapen te passen? Dat mag zo niet gaan, jongen. Of verzuim je graag de Mis?”

Nu sloeg Jan de ogen op, en vast en eerlijk keek hij de priester in het gelaat.

“Neen, ik zie het wel,” zei de pastoor, “het is jouw schuld niet. Maar ik weet raad”. Hij haalde zijn horloge voor de dag, en wees toen naar een kerktoeren, die boven een groep bomen uitstak. “Over tien minuten begint daar de Mis. Loop er gauw heen, Jan, dan kun je het nog halen.”

“Maar mijn schapen, Meneer Pastoor?”

“Daar zorg ik voor.” “Ja zeker, vertrouw je het mij niet toe?”

“Jawel, maar ...”

“Hoor eens, Jan,” glimlachte Pastoor Miolis, “iedere priester is een herder, en hij zorgt voor zijn kudde. Ga nu maar vlug; en als de Mis uit is, dan loop je op een draf weer hierheen, want ik heb maar een goed uur tijd”.

Jan aarzelde nog een ogenblik, maar dat duurde niet lang. Met een woord van dank liep hij haastig weg. Bij een kromming van de weg keek hij nog eens schielijk om. De pastoor zat in het gras met een boek in de hand, en de schapen graasden rustig voort.

Toen de jonge herder dicht bij de kerk kwam, zag hij verlegen naar zijn werkplunje. Hij liep op blote voeten, en zijn kleren zaten vol stof. Maar Onze Lieve Heer zou het hem wel niet kwalijk nemen, dat hij zo in Zijn Huis verscheen. Hij kon het immers niet helpen, dat zijn ouders zo vroeg gestorven waren, en hij nu de kost moest verdienen bij een boer,

die hem niet eens iedere zondag naar de H. Mis liet gaan.

Jan bleef achter in de kerk tegen de muur staan, en zolang de mensen naar binnen stroomden, durfde hij de ogen niet opslaan. Zo schaamde hij zich over zijn uiterlijk. Maar toen het orgel begon te spelen en van het koor de plechtige gezangen klonken, die Jan altijd zo graag hoorde, verdween zijn verdrietige stemming.

Met gevouwen handen leunde hij tegen de muur en hield de ogen strak op het altaar gericht, waar de kaarsen vriendelijk flonkerden en de priester zich in zijn glanzend kazuifel biddend bewoog. Jan benijdde de misdienaars, die aan de voet van het altaar knielden in hun rode koorkleed met het fijne witte hemd. En toen de priester op de preekstoel stond en zei, dat ieder mens gelukkig kon zijn,

als hij de plichten van zijn staat goed vulde, boog hij stil het hoofd.

Een ogenblik dwaalden zijn gedachten af naar de weide, waarop de schapen van boer Rochepin graasden. Het was zijn plicht, de dieren te bewaken, maar het was ook zijn plicht zondags de H. Mis bij te wonen. En meneer pastoor zou wel zorgen, dat er niets verkeers gebeurde, zolang hij in de kerk was.

Toen de Mis uit was, ging Jan met de andere mensen naar buiten. Vlug schoof hij door de menigte, die op het kerkplein bijeen stond. Maar eensklaps werd hij ruw bij de arm vastgegrepen, en verschrikt staarde hij de man aan, die hem woest door elkaar schudde. Het was boer Rochepin, die juist uit de herberg kwam, en nu de jongen ontmoette.

“Vlegel die je bent, wat doe jij hier?”

“Ik ... ik ...” stotterde Jan onthutst.

“Jij hebt de schapen alleen gelaten om stilletjes naar de kerk te gaan, lelijke luilak! Wie weet, wat er intussen gebeurd is!”

Bevend stond Jan voor de ruwe, half dronken man. “De schapen zijn niet alleen,” verontschuldigde hij zich. “Er is een plaatsvervanger gekomen; die heeft me afgelost.”

“Wat! Heb je de schapen aan een ander overgelaten? Natuurlijk een dief, die jou met een smoesje heeft weggestuurd. Dat loopt naar de kerk en laat onder de hand de beesten stelen! Ik zal het je betaald zetten, daar kun je op rekenen!”

De boer schreeuwde zo hard, dat alle mensen kwamen toelopen en Jan kreeg geen kans meer, om het geval uit te leggen. Rochepin stond met zijn

armen in de lucht te zwaaien en riep tegen iedereen dat zijn schapen gestolen waren.

“We zullen er op uittrekken,” zei een van zijn vrienden; en aanstonds vormde zich een troepje, dat met hooivorken gewapend de landweg insloeg. Jan kwam achteraan. Hij was niet langer bevreesd, want hij wist, dat zijn kudde goed bezorgd was.

Toen de boeren bij de weide kwamen, zagen zij een zwarte gedaante in het gras zitten, terwijl de schapen zich kalmpjes in de zon koesterden. Verbaasd en verlegen bleven de mannen staan, toen Pastoor Miolis zich oprichtte en hen glimlachend bekeek.

“Wel, vrienden,” vroeg hij vriendelijk, “waar gaan jullie met je hooivorken naar toe? Het is toch zondag vandaag?”

Rochepin verschool zich verbaasd achter de ruggen van de anderen. Een van de boeren legde het geval uit.

“Neem me niet kwalijk, Meneer Pastoor, maar ziet u, we meenden, we dachten. ... Rochepin had ons gezegd, dat er iemand bezig was zijn schapen te stelen, maar nu zien we wel, dat hij het glad mis heeft.”

“Daar heb je gelijk in,” verklaarde de pastoor nog altijd even vriendelijk. “De zaak is juist andersom. Rochepin is bezig, mij een van mijn schapen af te troggelen. Rochepin, waar ben je, vriend?”

Met neergeslagen ogen kwam de boer te voorschijn. De pastoor riep Jan bij zich en legde hem de hand op het hoofd.

“Kijk eens, Rochepin, je hebt de vijf geboden van de H. Kerk niet goed meer in je hoofd. Het is plicht, om zondags de H. Mis bij te wonen en je mag

ook je ondergeschikten er niet van afhouden. Dat heb je uit het oog verloren en omdat Jan tot nog toe zijn plichten bij jou niet goed heeft kunnen waarmaken, zal ik me in de toekomst met hem bemoeien. Ziezo Jan, ik heb jouw werk zolang overgenomen; pas jij nu maar weer op de schapen. En als je vrij bent, moet je maar eens op de pastorie komen praten.

Later, toen Pastoor Miolis reeds tot de waardigheid van bisschop was verheven, ontving Jan de heilige priesterwijding en samen glimlachten zij bij de gedachte aan het uur, toen Monseigneur plaatsvervanger van een schaapsherder was geweest.

(uit: Weekblaadje voor de Roomse Jeugd, Spaarnestad, Haarlem / Zonneschijn, vierde druk, deel 7, 1936)

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van december en januari?

	<i>dec.</i>	<i>jan.</i>
<i>Aantal Schatkisten:</i>	14	10
Dagelijkse Toewijding	440	338
H. Mis	123	89
H. Communie	93	65
Geestelijke Communie	188	145
Offers	878	840
Tientjes	1.461	1.195
Bezoek aan het Allerheiligste	35	30
Meditatie	68	57
Goed Voorbeeld	241	169
Puntje	297	217

Puntje

Luister eens, het Puntje voor februari en maart is:

15 Minuten mediteren over het Evangelie van de dag!

Beste Kruisvaarders,

In het achtste hoofdstuk van de Handelingen van de Apostelen, het boek volgend op het vierde Evangelie in de H. Schrift, lezen we hoe een Ethiopiër een pelgrimstocht naar de Tempel van Jeruzalem had volbracht. Nu was deze Ethiopiër, de minister van financiën van Kandake (koningin van Ethiopië), op de lange terugweg naar huis. Zittend op zijn koets las hij uit het boek van de Profeet Isaïas. Misschien had hij dit als souvenir gekocht, net zoals wij dat doen wanneer we op bedevaart zijn. De profeet Isaïas had 700 jaar vóór de geboorte van Jezus voorspeld hoe onze Heiland voor ons zou lijden en sterven. Lezen we maar zijn 53^e hoofdstuk! God zag dat deze Ethiopiër een hart bezat dat bereid was om de genade te ontvangen. Hij stuurde daarom een diaken (een helper van de Apostelen) op zijn pad. Deze diaken heette Filippus. Toen de koets van de minister de Diaken Filippus voorbijreed, hoorde hij de Ethiopiër hardop lezen uit het boek Isaïas. Filippus vroeg de minister: “*Verstaat gij ook wat gij leest?*” “*Neen,*” antwoordde de Ethiopiër. “*Hoe zou ik, daar niemand me uitleg geeft?*” Filip-

pus klom bij hem op de koets, verklaarde hem alles en uiteindelijk ontving hij de genade van het H. Doopsel.

Inderdaad, beste Kruisvaarders, er is een verschil tussen woordjes lezen en hun betekenis verstaan. Dat kennen we van op school. Het is echter nog moeilijker de ware betekenis van de teksten uit de H. Schrift te begrijpen! Gelukkig stuurde God de Diaken Filippus op het pad van de minister. Filippus had Jezus nog gekend voordat deze ten hemel was opgestegen. Filippus legde aan de minister de moeilijke tekst uit en hoe alles vervuld was in Jezus, in de Goede Week.

Beste Kruisvaarders, het puntje van februari en maart is elke dag een stukje uit de H. Schrift te overwegen. Dat betekent niet zomaar lezen, maar overdenken. Lezen of laten voorlezen dat kan ieder van ons, maar de betekenis van de H. Schrift verstaan niet, net zoals de Ethiopiër dat niet kon. Daarom is er een speciaal gebed uitgevonden, het inwendig of het overwegend gebed.

Hoe werkt dat overwegen, dat mediteren? Wel, beste Kruisvaarders, vooreerst doen we een korte aanbedding van God – we stellen ons in Zijn tegenwoordigheid. Vervolgens roepen we God de H. Geest aan, dat deze ons Zijn genade zou schenken opdat we dieper in de H. Schrift mogen indringen.

Dankzij onze ziel, beste Kruisvaarders, hebben we allemaal een verstand en een wil. Die willen we aan het werk zetten. We lezen eerst een stukje uit de H. Schrift en dan gaan we ongeveer 10 minuten met ons verstand dit stukje tekst bewerken. Doorkneden zoals een bakker met het deeg voor het brood doet. Met ons verstand gaan we zoals een detective de tekst onderzoeken. We stellen ons eerst de vraag ‘wat gebeurt er hier eigenlijk, wat is het feit?’ Dan kijken we naar de **personen**: wie is er in de tekst allemaal aanwezig: Jezus? Maria? de Apostelen? Jezus vijanden? een zieke die wil genezen worden? We

stellen ons voor hoe deze personen eruit zagen. Vervolgens overwegen we wat deze personen **zeggen**. We onderzoeken hoe en waarom zij dat zeggen. Daarna bestuderen we wat deze personen **doen** en op welke wijze. Hierna overdenken we hoe Jezus **reageert** en hoe de zaak eindigt. Goed of slecht?

Daarna gaan we ook onze wil vijf minuten aan het werk stellen. Welke gevoelens roept het stukje uit H. Schrift in mij op? Sterkt het mijn geloof? Laat het me meer hopen op God, op de hemel, op de genade? Ontvlamt het mijn liefde tot Jezus? Voel ik berouw over mijn zonden? Vergroot het mijn vertrouwen in Gods macht en goedheid? Ben ik verwonderd over wat Jezus zegt of doet? Er zijn vele gevoelens mogelijk die we kunnen opwekken en tegenover onze Heer of onze hemelse Moeder Maria kunnen uitdrukken. De volwassenen noemen dat aktes verwekken. We spreken met O.L. Heer en O.L. Vrouw.

Eén ding, beste Kruisvaarders, mogen we echter bij het slot van een overweging niet vergeten: een voor-nemen te maken, een gedachte mee te nemen voor tijdens de dag. Dankzij de invloed van de H. Geest hebben we nieuwe zaken over ons geloof geleerd en in ons hart gevoeld, maar dat is niet genoeg. De minister van de koningin van Ethiopië zei tegen Filippus niet en-

kel “O, dat is mooi wat je me allemaal vertelt”, maar hij werd uiteindelijk gedoopt. Hij was niet enkel maar een man van woorden, maar ook van daden. Hij deed wat nodig was om zijn ziel te redden. Ook wij moeten dat doen, beste Kruisvaarders. Na elke overweging moeten wij kijken wat Jezus nu van ons verlangt. Wat wij voor goeds kunnen doen. Wat voor kwaads Jezus uit onze ziel weg wil hebben. Wij moeten dus een voornemen of een besluit voor de dag maken. Een bijzonder puntje nemen. Zo maakt dit gebed, de overweging, ons elke dag een beetje meer heilig. We gelijken elke dag meer op onze Heiland. Dat maakt Hem zeker blij. Zo dienen we Jezus het best!

Beste Kruisvaarders, dit puntje is prachtig en heel goed voor het leven van onze ziel, maar tegelijk ook een test voor diegenen die misschien de rang van Ridder in de Eucharistische Kruistocht nastreven. Dat is iets heel goed. De rang van Ridder is edel. Enkel de moedigsten kunnen deze speld ontvangen. Eén van de dagtaken van de Ridder is elke dag 15 minuten te overwegen. Wie dus in de maand februari en maart elke dag volhardt in dit Puntje, zou misschien Ridder kunnen worden.

Beste Kruisvaarders, ik denk dat dit een bijzonder sterk Puntje is. Als we dit Puntje goed volbrengen, zullen we het rijk van de duivel in ons en rondom ons een grote nederlaag toebrengen. Innerlijk zullen we namelijk door de overweging worden gesterkt (we kennen Jezus beter en we beminnen Hem meer en

De H. Benedictus mediteert

hebben een innerlijke persoonlijke band met onze Koning), maar uiterlijk zullen we door onze praktische voornemens Jezus' Rijk uitbreiden. Deze 15 minuten van overweging zijn zeker de zinvolste 15 minuten van geheel jullie dag! Dat beloof ik je! Jullie zullen het merken! Aldus goede moed!

Nog een laatste concrete vraag: welke tekst dienen we te overwegen? Wel, elke dag is er in jullie missaal een heilige en in de vastentijd is er elke dag een speciaal Vasten-Evangelie voorzien. Het zou mooi zijn dat jullie dat ter hand nemen en gebruiken voor jullie meditatie. Jullie vinden deze Evangelieën in jullie dagmissaal!

Beste kruisvaarders, als jullie 15 minuten het Evangelie van de dag hebben overwogen, mogen jullie het Puntje aankruisen. Oudere kinderen kunnen dit alleen doen, kleintjes kunnen door de ouders geholpen worden! Ook zij zullen er baat bij hebben! Goede moed!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

De Geschiedenis van de Kerk

Pastoor W. Nolet

Reformatie en Contra-Reformatie

Inleiding

De taak van de Kerk in de middeleeuwen was de kerstening en de opvoeding van de volken, die zij bij de ineenstorting van het Romeinse Rijk in zich had opgenomen. We zagen, hoe de volken met het Christendom kennis maakten en het Christendom gingen beleven op hun eigen wijze. Bij die opvoeding was de rol van de Kerk en haar bedienaren overwegend geweest. De omstandigheden leidden daartoe.

Abdij Cluny

Bij de ineenstorting van het oude Romeinse bestuursapparaat had de kerkelijke organisatie stand gehouden in bisdommen en kloosters. De pausen werden heren van een wereldlijk gebied. Vele bisschoppen zagen zich door de loop van de gebeurtenissen de taak toegewezen ook de politieke én maatschappelijke belangen van hun onderdanen te behartigen. De vorsten maakten graag gebruik van de diensten van de bisschoppen en abten, en gaven hun daarom wereldlijke macht in bepaalde gebieden. Daar kwam bij, dat de cultuurschatten, die uit de hoog beschaafde Oudheid overgeheveld moesten worden naar de nieuwe volken, alweer het best behouden waren in kerkelijke kringen, zodat ook de cultuur uit Kerk en klooster naar het volk kwam. Maar het doel van iedere opvoeding is nu eenmaal het zelfstandig maken van de opgevoede en die ontwikkeling gaat dikwijls gepaard met conflicten.

In de 13^e eeuw is het duidelijk, dat de nieuwe christelijke volken tot rijpheid zijn gekomen en in staat hun eigen weg te gaan. Ze hebben het Christendom dan aangenomen en verwerkt. De cultuur heeft op allerlei terrein een hoogte bereikt, die ontvoogding noodzakelijk maakt. De volken, die tot dan toe onbetwist een eenheid vormen in het Christendom, beginnen zich bewust te worden van eigen aard, de nationale verschillen beginnen duidelijker aan de dag te treden, de nationale staten beginnen zich te vormen. De nijvere burgerij toont meer belangstelling voor wetenschap en kunst dan de adel van vroeger had kunnen doen, daar deze door militaire verplichtingen in beslag was genomen. Er vormt zich een stand van ontwikkelde leken, rechtsgeleerden en litteratoren, geneesheren en kunstenaars, handelaars en ambachtslieden.

Al deze omstandigheden dragen het hare ertoe bij om het tweede tijdperk van wat we gewoonlijk de “middeleeuwen” noemen, rumoerig te maken en vol van strijd in de Kerk. Daarnaast gaat de ontwikkeling van het godsdienstig leven voort.

Conflicten tussen Kerk en Staat

Na de grote bloei in de 12^e en 13^e eeuw, toen de pausen – ofschoon niet onbetwist – de leiding hadden van het Europese leven, volgt in de 14^e eeuw een vermindering van de pauselijke invloed. De vorsten, grote en kleine, pogen de Kerk onder hun macht te brengen, haar te gebruiken als een hulpmiddel bij het nastreven van hun politieke doeleinden: de uitbouw van de nationale staat en de vestiging van

Filips de Schone

het absolute vorstengezag (dat zij alles voor het zeggen hebben).

Een beroemd gebeuren in die strijd, en dat buitengewoon gewichtig is in zijn gevolgen, is het conflict tussen Filips de Schone van Frankrijk (1285 - 1314) en paus Bonifatius VIII (1294 - 1303). De Fransen waren van alle volkeren het eerste klaar met de vorming van een nationale staat. Daarom is hun koning ook de eerste, die de Kerk wil dienstbaar maken. De kerkelijke goederen, volgens het canonieke recht vrij van belasting, moeten voor een groot deel voorzien in de financiële behoeften van de Staat. De kerkelijke ambten moeten door de koning gegeven worden, want de bekleders van zulke ambten hebben een grote invloed op het volk. De regeringsdaden van de vorst moeten zó vrij zijn, dat de paus niet het recht heeft om ze naar hun zedelijk gehalte te beoordelen (of ze goed of slecht zijn). Bonifatius VIII trad plichtmatig op tegen deze vorderingen, vooral in de beroemde bul (schrijven) “Unam Sanctam” van 1302, waarin hij de verhouding tussen Kerk en Staat omschreef op de wijze, waarop die thans nog wordt geleerd. Als tegengmaatregel liet Filips door Nogaret de

Gevangenname paus

paus overvallen en gevangen nemen te Anagni in Italië. Wel werd Bonifatius dezelfde dag nog bevrijd door het volk, maar het pauselijk aanzien had een flinke klap gekregen. Kort daarop stierf de paus. Zijn opvolger regeerde slechts een jaar en daarna hadden de kardinalen een vol jaar nodig om tot een nieuwe keuze te komen, en dat wel onder de invloed van koning Filips de Schone. Deze wist de nieuwe paus, Clemens V (1305 - 1314) te bewegen zijn verblijf te vestigen niet in Rome maar in Avignon in Frankrijk. Daar zijn de pausen gebleven tot 1376, toen op aansporen van de H. Catharina van Siëna Gregorius XI naar Rome terugkeerde. Men noemt dat de Babylonische gevangenschap van de pausen, want al ging ook

Paus Bonifatius VIII

Avignon in 1348 over in het wereldlijk bezit van de paus, de stad bleef toch door Frans gebied omsloten. Al die tijd waren uitsluitend Fransen tot de hoogste waardigheid verheven. En de Franse pausen hadden overwegend Franse kardinalen benoemd, tot ontevredenheid van de andere nationaliteiten, niet het minst van de Italianen.

De pauselijk invloed op de gang van zaken in Europa had met dat al geweldig geleden, het vertrouwen was ondermijnd, de weg naar het gebruiken van de Kerk als hulpmiddel voor de politiek gebaand.

H. Catharina van Siëna temidden van kardinalen

Jaarprogramma 2021

Wanneer?	Waar?	Wat?	
van	t/m		
08-02	13-02	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (heren)
21-02		Gerw./Lei./ Utr.	Vastenbezinning (+Derde Orde FSSPX)
20-03	21-03	Amsterdam	Stille Omgang
24-04		Gerwen	Derde Orde FSSPX
09-05		Gerwen	Torendag
13-05		Gerwen/Leiden	Eerste H. Communie
22-05	24-05	Frankrijk	Bedevaart Chartres-Parijs
06-06		Gerwen	Sacramentsprocessie
26-06		Gerwen	Derde Orde FSSPX
26-06		Zaitzkofen (D)	Priesterwijdingen
29-06		Ecône (CH)	Priesterwijdingen
19-07	24-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
01-08	12-08	Maastricht	EK-jongens/meisjeskamp
28-08	29-08	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
18-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
13-09	18-09	Antwerpen	Mariale Retraite (gemengd)
25-09		Gerwen	Derde Orde FSSPX, bedevaart
02-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
10-10		Leiden	Patroonsfeest
11-10	16-10	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (dames)
16-10		Gerwen	Aanbiddingsdag
23-10		Gerwen	Derde Orde FSSPX
07-11		Utrecht	Patroonsfeest
21-11		Gerwen	Patroonsfeest

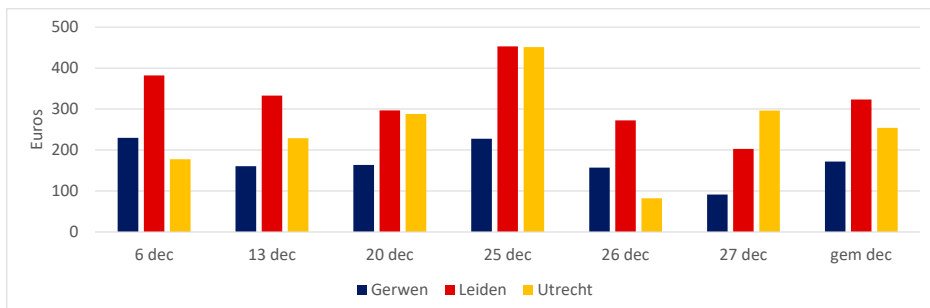
Onze Overledenen

Mevr. M.C.	van Stijn-de Kort	Beekbergen	02	02	2003
Hr. C.H.	van der Sman	Wellerlooi	03	02	2013
Mevr. M.J.	ten Berge-Pijnenburg	Den Haag	04	02	2013
Mevr. M.M.T.N.L.	Wijnhamer-Gouw	Den Haag	06	02	2004
Mevr. A. Th.	Pot-Raaijmakers	Valkenswaard	08	02	2007
Mevr. H.C.L.	Jaspers-Lemmens	Maastricht	09	02	2006
Eerw. Pater H.A.P.	Ierschot o.m.d.	Nijmegen	11	02	2010
Mej. H.G.M.	Vissers	's Hertogenbosch	11	02	2015

Mej.	M.L.	Bastiaanse	Rotterdam	12	02	2015
Mevr.	J.M.	van der Horst-Schouten	Rijswijk	13	02	2015
Mevr.	M.J.	Korb-Zirkel	Zwijndrecht	14	02	2003
Hr.	F.A.M.	Wouters	Utrecht	14	02	2015
Hr.	H.J.	van Eekeren	Utrecht	14	02	2017
Hr.	H.	Heuts	Sittard	20	02	2004
Hr.	Q.J.	van der Horst	Rijswijk	21	02	2005
Mevr.	G.C.	Ebbers-Nillissen	Nijmegen	21	02	2008
Mevr.	E.M.	Dohmen-van Leeuwen	Eindhoven	27	02	2002
Mevr.	M.J.	Kobus-Egbertsen	Dieren	27	02	2004
Hr.	F. de	Beaufort	Zeist	27	02	2007
Hr.	J.	van Dijk	Tilburg	27	02	2012
Mej.	M.E.T.	Wouters	Utrecht	29	02	2016
Mevr.	M.	Vehof-Kokhuis	Ambt-Delden	03	03	2009
Mevr.	J.W.	Verhage-Daniëls	Rijswijk	05	03	1995
Hr.	H.	van Uden	Helmond	05	03	2004
Hr.	M.F.H.	Huberts	Venlo	07	03	1996
Hr.	A.F.M.	Bongers	Aarle-Rixtel	10	03	2006
Hr.	P.	Ceelen	Eindhoven	11	03	1987
Hr.	M.H.	Aupers	Amsterdam	15	03	2009
Hr.	A.	Schröder	Maastricht	22	03	1996
Hr.	F.B.J.	Meerhoff	Zaandam	22	03	2007
Hr.	R.H.	van Hezewijk	Nijmegen	24	03	1990
Hr.	C.H.	Hooreman	Haarlem	24	03	2010
Hr.	B.	van Nieuwkerk	Helmond	28	03	2008
Mevr.	E.M.J.P.	de Goede-Oey	Eindhoven	30	03	2000

Collecten in de maand december 2020

Neem zoveel mogelijk deel aan de plechtigheden van de Goede Week!
U bent van harte uitgenodigd!

Tijd om zijn Pasen te houden:

De Kerk legt aan alle gelovigen de plicht op minstens eenmaal per jaar te biechten (minstens hun doodzonden) en te communiceren. Er is geen tijd voorgeschreven voor de Biecht. De Paascommunie kan men doen tussen Passiezondag en de Zondag van de Goede Herder (tweede zondag na Pasen).

De gelovige die zijn Paascommunie gedurende deze tijd niet zou hebben gedaan, blijft gehouden haar zo snel mogelijk te doen. Voor de zieken die niet naar de H. Mis kunnen komen, is de voorgeschreven tijd verlengd tot Drievuldigheidszondag

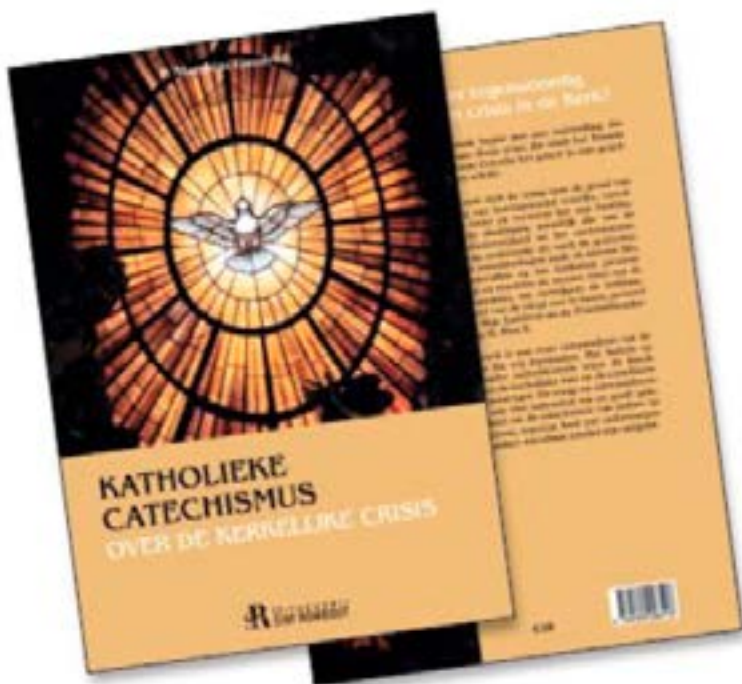

De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis

18€

- Door Pater Matthias Gaudron -

*Is er tegenwoordig een
crisis in de Kerk?*

Te verkrijgen in onze kerken en kapellen!

Kalender Gerwen

Februari

ma.	1	18.30	H. Mis	H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart. (3 ^e kl.)
di.	2	18.00	Kaarswijding, Processie, Hoogmis	Opdracht van Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
Owo.	3	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Blasius, biss. en mart.; na de H. Mis Blasiuszegen
do.	4	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Andreas Corsini, biss. en bel. (3 ^e kl.)
vr.	5	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Agatha, maagd en mart.
		18.30	H. Mis	
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Titus, biss. en bel. en H. Dorothea, maagd en mart.; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	7	8.00	gel. H. Mis	Zondag Sexagesima (2^e kl.); kinderzegen
		10.30	Hoogmis	
ma.	8	18.30	H. Mis	H. Johannes v. Matha, bel. (3 ^e kl.)
di.	9	18.30	H. Mis	H. Cyrillus, biss. v. Alexandrië en kerkl. (3 ^e kl.); ged. H. Apollonia, maagd en mart.
wo.	10	7.15	H. Mis	H. Scholastica, maagd (3 ^e kl.)
do.	11	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Verschijning v. O.L. Vrouw te Lourdes (3 ^e kl.)
vr.	12	7.15	H. Mis	De zeven HH. Stichters v.d. Servieten v. Maria, bel. (3 ^e kl.)
za.	13	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	14	8.00	gel. H. Mis	Zondag Quinquagesima (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
ma.	15	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Faustinus en Jovita, mart.
di.	16	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.)
wo.	17	18.00	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
do.	18	17.30	Lof	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Simeon, biss. en mart.
		18.30	H. Mis	

vr.	19	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		18.00	<i>Kruisweg</i>	
za.	20	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
zo.	21	8.00	gel. H. Mis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>Askruisje</i>
		10.30	Hoogmis	1 ^e voordracht
		13.00		meditatie in stilte
		13.45		2 ^e voordracht
Vasten- bezinning		14.15		Lof met Rozenhoedje
		15.00		einde
		16.00		
ma.	22	18.30	H. Mis	De Stoel v.d. H. Petrus (2 ^e kl.); ged. v.d. Vasten
di.	23	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Petrus Damianus, biss. en kerkl.
wo.	24	7.15	H. Mis	H. Matthias, apostel (2 ^e kl.); ged. Quatertemper- dag
do.	25	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
vr.	26	7.15	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
		18.00	<i>Kruisweg</i>	
za.	27	9.00	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); ged. H. Gabriël-van- de-Moeder-van-Smarten, bel.; <i>vasten en onthou- ding aanbevolen!</i>
zo.	28	8.00	gel. H. Mis	2^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)
		10.30	Hoogmis	

Maart

ma.	1	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
di.	2	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
wo.	3	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
do.	4	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Casimir, bel.
vr.	5	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Perpetua en Felicitas, mart.; daarna uitstelling tot 12.30 uur
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	7	8.00	gel. H. Mis	3^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>kinderzegen</i>
		10.30	Hoogmis	
ma.	8	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Johannes-De-Deo, bel.

di.	9	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Francisca Romana, weduwe
wo.	10	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Martelaren v. Sebastie
do.	11	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
vr.	12	-----	geen H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gregorius de Grote, paus en kerkl.
za.	13	-----	geen H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
zo.	14	8.00	gel. H. Mis	4^e zondag v.d. Vasten, Laetare (1^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
ma.	15	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
di.	16	18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
wo.	17	7.15	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gertrudis, maagd (bisdom 's Hertogenbosch) en H. Patricius, biss. en bel.
do.	18	17.30	Lof	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Cyrillus, biss. v. Jeruzalem en kerkl.
		18.30	H. Mis	
vr.	19	17.00	<i>Kruisweg</i>	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Vasten
		18.00	gez. H. Mis	
za.	20	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	21	8.00	gel. H. Mis	Passiezondag (1^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
ma.	22	18.30	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)
di.	23	18.30	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.)
wo.	24	7.15	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Gabriël, aartsengel
do.	25	17.00	Lof	Maria Boodschap (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; sterfdag v. Mgr. M. Lefebvre (1991)
		18.00	gez. H. Mis	
vr.	26	7.15	H. Mis	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; feestdag v.d. Zusters FSSPX
		18.00	<i>Kruisweg</i>	
za.	27	9.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Johannes Damascenus, bel. en kerkl.
		10.30	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo.	28	8.00	gel. H. Mis	Palmzondag (1^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal
		10.30	Hoogmis	
ma.	29	18.30	H. Mis	v.d. Goede Week (1 ^e kl.)
di.	30	18.30	H. Mis	v.d. Goede Week (1 ^e kl.)
wo.	31	7.15	H. Mis	v.d. Goede Week (1 ^e kl.)

Catechismusonderricht:

Zaterdagen 6 en 13 febr. en 6, 20 en 27 maart (van 10.30-12.00 uur)

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomst 7 febr.

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomsten 14 febr. en 21 maart

Vastenbezinning (+ Derde Orde): 21 febr.

Geloofsverdieping volwassenen: 14 maart (Kerkgeschiedenis)

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven

- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

Februari

ma.	1	18.30	H. Mis	H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart. (3 ^e kl.)
di.	2	18.00	Kaarswijding, Processie, Hoogmis	Opdracht v. Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
vr.	5	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart
		18.30	H. Mis	v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Agatha, maagd en mart.
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Titus, biss. en bel. en H. Dorothea, maagd en mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	7	8.00	gel. H. Mis	Zondag Sexagesima (2^e kl.); kinderzegen
		10.30	Hoogmis	
vr.	12	18.30	H. Mis	De zeven HH. Stichters v.d. Servieten v. Maria, bel. (3 ^e kl.)
za.	13	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	14	8.00	gel. H. Mis	Zondag Quinquagesima (2^e kl.)
		10.30	Hoogmis	
wo.	17	18.00	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1^e kl.); vasten en onthouding verplicht!
vr.	19	17.30	Kruisweg	
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	20	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)

zo. 21	8.00	gel. H. Mis	
	10.30	Hoogmis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>Askruisje</i>
		13.00	1 ^e voordracht
Vasten- bezinning		13.45	meditatie in stilte
		14.15	2 ^e voordracht
		15.00	Lof met Rozenhoedje
		16.00	einde
vr. 26	-----	geen H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding aanbevolen!</i>
za. 27	-----	geen H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); ged. H. Gabriël-van- de-Moeder-van-Smarten, bel.; <i>vasten en onthou- ding aanbevolen!</i>

zo. 28 **8.00** **gel. H. Mis**
10.30 **Hoogmis** **2^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)**

Maart

vr. 5	17.30	Lof	
	18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za. 6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Perpetua en Felicitas, mart.; daarna uitstelling tot 13.00 uur
	10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 7	8.00	gel. H. Mis	3^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>kinderzegen</i>
	10.30	Hoogmis	
vr. 12	17.30	Kruisweg	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gregorius de Grote, paus en kerkl.
	18.30	H. Mis	
za. 13	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
	10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 14	8.00	gel. H. Mis	4^e zondag v.d. Vasten, Laetare (1^e kl.)
	10.30	Hoogmis	
vr. 19	17.00	<i>Kruisweg</i>	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon
	18.00	gez. H. Mis	v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Vasten
za. 20	9.00	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
	10.20	<i>Onderricht</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
zo. 21	8.00	gel. H. Mis	Passiezondag (1^e kl.)
	10.30	Hoogmis	
do. 25	18.00	gez. H. Mis	Maria Boodschap (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; <i>sterfdag v. Mgr. M. Lefebvre (1991)</i>
vr. 26	17.30	<i>Kruisweg</i>	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten
	18.30	H. Mis	(1 ^e kl.); ged. v.d. Passietijd; <i>feestdag v.d. Zusters FSSPX</i>

za.	27	9.00	H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Johannes Damascenus, bel. en kerkl.
		10.20	Onderricht	Godsdienstlessen
zo.	28	8.00	gel. H. Mis	Palmzondag (1 ^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal
		10.30	Hoogmis	

Activiteiten in Leiden

Catechismusonderricht:

Zaterdagen 6 en 13 febr. en 6, 13, 20 en 27 maart (van 10.20-12.00 uur)

Eucharistische Kruisvaarders: bijeenkomsten 7 febr. en 7 maart

Jong Katholiek Initiatief: bijeenkomsten 14 febr. en 21 maart

Vastenbezinning (+ Derde Orde): 21 febr.

Geloofsverdieping volwassenen en Militia Immaculatae: nader bericht per e-mail

Gebedsinitiatief: voor roeping: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

Februari

ma.	1	18.30	H. Mis	H. Ignatius, biss. v. Antiochië en mart. (3 ^e kl.)
di.	2	18.00	Kaarswijding, Processie, Hoogmis	Opdracht v. Jezus in de Tempel, Maria Lichtmis (2 ^e kl.)
vr.	5	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart v. Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Agatha, maagd en mart.
		18.30	H. Mis	
za.	6	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart v. Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); ged. H. Titus, biss. en bel. en H. Dorothea, maagd en mart.; daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	7	10.30	Hoogmis	Zondag Sexagesima (2 ^e kl.); <i>kinderzegen</i>
vr.	12	18.30	H. Mis	De zeven HH. Stichters v.d. Servieten v. Maria, bel. (3 ^e kl.)
za.	13	9.30	Onderricht	Godsdienstlessen
		11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	14	10.30	Hoogmis	Zondag Quinquagesima (2 ^e kl.)
wo.	17	18.00	Aswijding, Askruisje, gez. H. Mis	Aswoensdag (1 ^e kl.); <i>vasten en onthouding verplicht!</i>

vr.	19	17.30	<i>Kruisweg</i>	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	20	11.00	H. Mis	1^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>Askruisje</i>
zo.	21	10.30	Hoogmis	1 ^e voordracht
		13.00		meditatie in stilte
Vasten-		13.45		2 ^e voordracht
bezinning		14.15		Lof met Rozenhoedje
		15.00		einde
		16.00		
vr.	26	17.30	<i>Kruisweg</i>	Quatertemperdag (2 ^e kl.); <i>vasten en onthouding</i>
		18.30	H. Mis	<i>aanbevolen!</i>
za.	27	11.00	H. Mis	Quatertemperdag (2 ^e kl.); ged. H. Gabriël-van-de-Moeder-van-Smarten, bel.; <i>vasten en onthouding</i>
				<i>aanbevolen!</i>
zo.	28	10.30	Hoogmis	2^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.)

Maart

vr.	5	17.30	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		18.30	H. Mis	<i>Godsdienstlessen</i>
za.	6	9.30	<i>Onderricht</i>	Eerste zaterdag v.d. maand; v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. HH. Perpetua en Felicitas, mart.; daarna Lof met Rozenhoedje
		11.00	H. Mis	3^e zondag v.d. Vasten (1^e kl.); <i>kinderzegen</i>
zo.	7	10.30	Hoogmis	v.d. Vasten (3 ^e kl.); ged. H. Gregorius de Grote, paus en kerkl.
vr.	12	17.30	<i>Kruisweg</i>	<i>Godsdienstlessen</i>
		18.30	H. Mis	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
za.	13	9.30	<i>Onderricht</i>	4^e zondag v.d. Vasten, Laetare (1^e kl.)
		11.00	H. Mis	H. Jozef, echtgenoot v.d. H. Maagd en patroon v.d. Kerk (1^e kl.); ged. v.d. Vasten
zo.	14	10.30	Hoogmis	<i>Godsdienstlessen</i>
vr.	19	17.00	<i>Kruisweg</i>	v.d. Vasten (3 ^e kl.)
		18.00	gez. H. Mis	Passiezondag (1^e kl.)
za.	20	9.30	<i>Onderricht</i>	Maria Boodschap (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; sterfdag v. Mgr. M. Lefebvre (1991)
		11.00	H. Mis	Gedachtenis O.L.-Vrouw-van-Zeven-Smarten (1^e kl.); ged. v.d. Passietijd; feestdag v.d. Zusters FSSPX
zo.	21	10.30	Hoogmis	<i>Godsdienstlessen</i>
do.	25	18.00	gez. H. Mis	v.d. Passietijd (3 ^e kl.); ged. H. Johannes Damascenus, bel. en kerkl.
vr.	26	17.30	<i>Kruisweg</i>	
		18.30	H. Mis	
za.	27	9.30	<i>Onderricht</i>	
		11.00	H. Mis	

zo. 28 10.30 Hoogmis Palmzondag (1^e kl.); met palmwijding, processie en gezongen passieverhaal

Activiteiten in Utrecht

Catechismusonderricht kinderen:

Zaterdagen 6 en 13 febr. en 6, 13, 20 en 27 maart (van 9.30-10.30 uur)

Vastenbezinning (+ Derde Orde): 21 febr.

Bespreking missaal: zondags 13.00 uur

Geloofsverdieping: zondags 14.00 uur

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 54

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 57

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 59

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen
IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90
BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuene
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 324

Vrijdag 12 maart 2021

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- een eenmalige overschrijving.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, tot ten laatste 10 minuten vóór de Mis, eventueel ook na de Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

VAN DE PRIESTERBROEDERSCHAP

- 3 Brief van de Algemeen-Overste aan de leden en de gelovigen van de Priesterbroederschap St. Pius X, ter gelegenheid van de 50^e verjaardag van haar oprichting
- 14 Brief aan Vrienden en Weldoeners nr. 90
- 20 De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw: Toren van David, bid voor ons.

IN MEMORIAM

- 24 Robert Willem Louis Marie Duetz – Rob – 1936-2021

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

- 28 Uitleg van de intentie – Onze Lieve Vrouw's beste bewijs: Bernadette
- 40 De plaatsvervanger
- 43 Schatkisten
- 44 Puntje
- 47 De Geschiedenis van de Kerk

VAN DE PRIORIJ

- 50 Onze Overledenen
- 50 Jaarprogramma 2021
- 52 Collecten in de maand december 2020
- 52 Tijd om zijn Pasen te houden
- 53 Nieuw boek: De Katholieke Catechismus over de kerkelijke crisis
- 54 Kalender Gerwen
- 57 Kalender Leiden
- 59 Kalender Utrecht
- 62 Onze adressen in Nederland
- 63 District Benelux
- 63 Colofon